

בעניין:

**1. וולטר צבי סוריאנו**

באמצעות ב"כ עוה"ד אילן בומבך ו/או יריב רוני ו/או  
מירי בומבך ו/או שמוליק ספיר ו/או מרינה בראל ו/או  
שגיא רם ו/או גבריאל שמגר ו/או קובי צ'יקוטאי ו/או שי לוי  
ממשרד עוה"ד אילן בומבך ושות',  
מרחה' ויצמן 2, מגדל אמות השקעות, קומה 14,  
תל אביב 64239  
טלפון: 03-6932090; פקסימיליה: 03-6932091

המערער

-נגד-

**1. רביב דרוקר**

על ידי ב"כ עורכי הדין פישר בכר חן וול אוריון ושות'  
מרחוב דניאל פריש 3, תל אביב 6473104  
טלפון: 03-6944249; פקסימיליה: 03-6944211

המשיב 1

**2. העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ע"ר**

**3. שוקי טאוסגי**

**4. אורן פרסיקו**

על ידי ב"כ עורכי הדין אלעד מן ואח'  
מן-ברק משרד עו"ד

מרחוב מנחם בגין 7, רמת גן 5268102

טלפון: 03-6114485; פקסימיליה: 03-6114486

המשיבים 2-4 (פורמאליים)

**5. עו"ד אילן בומבך**

באמצעות ב"כ עוה"ד אילן בומבך ו/או יריב רוני ו/או  
מירי בומבך ו/או שמוליק ספיר ו/או מרינה בראל ו/או  
שגיא רם ו/או גבריאל שמגר ו/או קובי צ'יקוטאי ו/או שי לוי  
ממשרד עוה"ד אילן בומבך ושות',  
מרחה' ויצמן 2, מגדל אמות השקעות, קומה 14,  
תל אביב 64239

טלפון: 03-6932090; פקסימיליה: 03-6932091

המשיב 5 (פורמאלי)

## הודעת ערעור

מוגש בזה ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בתל אביב בת"א 32058-05-19 (כב' השופט ר' אילן) מיום 18.8.2020, שמחק את תביעתו של המערער כנגד המשיב 1 על הסף וחייבו בהוצאות. ערעור זה הוא גם על ההחלטה שהתקבלה על ידי בית המשפט קמא באותו הליך, ביום 6.7.2020, כמפורט להלן.

1. בהחלטה מיום 6.7.2020, קיבל בית המשפט קמא הנכבד אחת מטענות המשיב 1 (להלן: "דרוקר" או "המשיב") בבקשה לסילוק התביעה שהגיש המערער נגדו, על הסף. בית המשפט קמא קבע שכתב התביעה אינו מגלה עילה כלפי דרוקר. בית המשפט קבע שהמערער רשאי להגיש בקשה לתיקון כתב התביעה כך שיגלה עילה כלפי דרוקר (להלן: "ההחלטה הראשונה", מצ"ב כנספח "1" להודעת ערעור זו).

2. לאחר שהמערער הגיש בקשה לתיקון כתב התביעה (שאליה צורפה טיוטת כתב התביעה המתוקן), הורה בית המשפט קמא, ביום 18.8.2020, שהתובענה ביחס למשיב 1 תימחק ללא צורך בתגובתו מן הטעם ש"אין בבקשה

כדי לרפא את הפגמים שצוינו בהחלטה מיום 6.7.2020 (להלן: "פסק הדין", מצ"ב כנספח "2" להודעת ערעור ז).

3. הערעור הוא על החלטת בית המשפט קמא הנכבד לנקוט צעד חריג ושגוי של סילוק התובענה על הסף ביחס לדרוקר מבלי לקיים בירור עובדתי של טענות המערער. בית המשפט קמא שגה כשקבע בהחלטתו מיום 6.7.2020, שכתב התביעה המקורי אינו מגלה עילה כלפי המשיב, וכן, כשקבע ביום 18.8.2020 שעילת התביעה נגד דרוקר תימחק משום שבבקשת התיקון אין כדי "לתקן את הפגמים" מההחלטה הראשונה. בכך, מנע בית המשפט קמא הנכבד מהמערער את יומו בבית המשפט בכל הקשור לבירור התובענה נגד דרוקר.

4. בית המשפט הנכבד מתבקש לקבל את הערעור ולהורות על ביטול החלטת בית המשפט קמא מימים 6.7.2020 ופסק דינו מיום 18.8.2020. לחלופין, יתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע שככל שהיה חוסר בכתב התביעה המקורי, הוא הושלם בכתב התביעה שצורף לבקשת התיקון. על כן, מתבקש בית המשפט הנכבד להורות על ביטול מחיקת העילה כלפי דרוקר, ועל המשך בירורה לפי כתב התביעה המתוקן שצורף לבקשת התיקון (ללא העילה הנוספת שהוגשה בתובענה נפרדת).

5. סכום התובענה המלא בעת הגשתה עמד על 580,000 ₪.

6. בית המשפט הנכבד יתבקש לחייב את המשיב בהוצאות ובשכ"ט עו"ד בצירוף מע"מ בגין הליך ערעור זה.

#### א. הרקע העובדתי הרלוונטי:

7. בין המערער לבין דרוקר מתקיים הליך משפטי נוסף המתברר בבית המשפט קמא בפני אותו מותב (בת.א-43260-18). הליך זה נפתח על ידי המערער לאחר שביום 11.2.2018, דרוקר נקב בשמו כדי לפגוע בו כשקישר באופן שקרי בינו לבין אמירה של מפכ"ל המשטרה לשעבר רוני אלשיך, בתכנית "עובדה", בדבר "מעקבים שבוצעו אחרי חוקרי משטרת ישראל". זאת, על אף העובדה שהמפכ"ל מעולם לא ייחס את הדברים למערער ודרוקר אף הודה כי הוא לא מאמין שהדברים האלה התרחשו או שהמערער קשור לכך. למרות כל אלה, בחר המשיב לקשר את שמו של המערער לדברי המפכ"ל. הליך זה מתברר בימים אלו (להלן: "התובענה הראשונה").

8. בין הצדדים נערך הליך גישור. באופן חריג הגישור החל מבלי שדרוקר הגיש כתב הגנה, וזאת משום שלטענתו, אם יוגש כתב ההגנה ייגרם נזק כבד למערער. המשיב השתמש בכתב ההגנה כ**נשק כלפי המערער**.

9. לאחר תום הליך הגישור שהתקיים בין הצדדים, ולאחר שדרוקר **איים על המערער** שככל שלא ייסוג מהתביעה נגדו, המשיב יגיש את כתב הגנה שיגרום לו לנזקים כבדים נוספים, איומי דרוקר התממשו. כתב ההגנה שהגיש דרוקר כלל מידע מכפיש ושקרי שייחס למערער מעשים פליליים חמורים. מידע זה נכתב ללא קשר לשאלה שנדונה בתובענה הראשונה, **במטרה שיפורסם באמצעי תקשורת אחרים תוך ניצול מעמדו וקשריו בתקשורת**. ימים ספורים לאחר הגשת כתב ההגנה, פורסמו באתר המשיבה 2, שתי כתבות מכפישות אודות המערער (בימים 23-24.4.2019). יצוין, שהכתבות פורסמו ביוזמתו של דרוקר **ובשיתוף פעולה עמו**.

10. בגין מעשים אלו של המשיב, ביום 15.5.2019, הגיש המערער כתב תביעה נוסף נגדו (ונגד המשיבים הפרומאליים). עילות התביעה נסבו סביב אחריותו של דרוקר כמקור שהעביר את המידע המכפיש בבסיס כתב ההגנה למשיבים 2-4 במטרה שמידע זה יתפרסם בשתי הכתבות מימים 23-24.4.2019. הליך זה התברר נגד דרוקר (טרם מחיקתו) בת.א-32058-05-19 (להלן: "התובענה השנייה").

11. ביום 4.6.2019 תוקן כתב התביעה בתובענה השנייה, כך שצורף אליו בא כוחו של המערער, בגין פרסומים נוספים שנעשו על ידי המשיבים 2-4 (להלן: "כתב התביעה המקורי").

12. **ביום 18.7.2019**, הגיש המשיב כתב הגנה בתובענה השנייה שבו נכללו טענות לסילוק התובענה על הסף.

13. ביום 15.1.2020, נערך דיון קדם משפט בתובענה. בית המשפט קמא הנכבד קבע שדיון קדם המשפט הבא ייערך לאחר שהצדדים יגישו תצהירי עדות ראשית. בית המשפט קמא קבע שהחלטה בעניין טענות הסף של המשיב, תינתן בנפרד.

14. בחלוף 11 חודשים מאז הגשת הבקשה לסילוק על הסף, ביום 29.6.2020, וימים בודדים לפני המועד להגשת תצהירי עדות ראשית מטעם המערער ובא כוחו בתובענה השנייה (ביום 5.7.2020), המשיב הגיש בקשה למתן החלטה בבקשה לסילוק על הסף.

15. ביום 2.7.2020 הגיש המערער תשובה לבקשה למתן החלטה. ביום 5.7.2020, הגיש המערער בקשת ארכה קצרה להגשת תצהירי העדות הראשית מטעמו (עד ליום 8.7.2020).

16. ביום 6.7.2020, קבע בית המשפט קמא הנכבד, שכתב התביעה אינו מגלה עילה כלפי המשיב וכי המערער רשאי לתקן את כתב התביעה על מנת להבהיר את עילת התביעה נגדו.

17. המערער הגיש ביום 27.7.2020 בקשה לתיקון כתב התביעה בתובענה השנייה (אליה צירף את טיוטת כתב התביעה המתוקן).

18. ביום 18.8.2020, ניתן פסק הדין שבו קבע בית המשפט קמא כי הבקשה אינה מרפאת את הפגמים שפורטו בהחלטה מיום 7.6.2020, ולפיכך עילת התביעה נגד המשיב תימחק, והתובענה תמשיך להתברר נגד המשיבים 2-4.

## **ב. השיאות בהחלטות בית המשפט קמא הנכבד**

### **ב.1. טעה ביהמ"ש קמא כשקבע שכתב התביעה המקורי נעדר עילה**

19. סילוק על הסף הוא סעד קיצוני, והדין מחייב לנקוט משנה זהירות טרם יחליט ביהמ"ש להפעילו. בית-המשפט יפעיל את סמכותו על-פי תקנה זו אך ורק כאשר "...ברור ונעלה מכל ספק הוא, שעל יסוד העובדות שטען להן לא יוכל התובע לזכות בסעד שביקש..." (י' זוסמן סדרי הדין האזרחי בעמ' 384). מכך נובע, כי "העדר עילת תביעה הוא, אפוא, פגם המתגלה על פני כתב התביעה עצמו, מקריאת המסמך וללא חקירה ודרישה בעובדות" (זוסמן, בספרו הנ"ל, בע"מ 384, ע"א 76/86 פיינשטיין נ' ה.ש. מלונות בע"מ). ראו, גם ע"א 335/78 שאלתיאל נ' שני, פ"ד לו(2) 151; רע"א 1383/07 צרפתי בע"מ נ' שתולים מושב עובדים בע"מ, מיום 14.4.2010, בפס' 19 לפסק דינו של השופט גיזבראן.

20. בית המשפט קמא הנכבד שגה כשהתעלם מכך שהמערער פירט בתביעה את העובדות בדבר אחריות המשיב לפרסומים באתר העין השביעית בימים 23-24.4.2019. המערער טען שבכתב ההגנה של המשיב בתובענה הראשונה, נכללו "עובדות" שהיו בלתי רלוונטיות להליך, כשכל מטרתן הייתה לפגוע במערער, ללא קשר לקו ההגנה שלו (סעיפים 27, 28, 29 לכתב התביעה המקורי). שכן, המשיב הודה כי הוא אינו מאמין שהמערער קשור לדברי המפכ"ל לשעבר (סעיפים 25, 28, 29 לכתב התביעה המקורי); המערער הוסיף וטען, כי דברי דרוקר נכתבו בכתב ההגנה ללא כל תכלית עניינית ובמטרה להפעיל עליו לחץ לחזור בו מהתביעה (סעיפים 30, 67, 74.4, 78, 80 לכתב התביעה המקורי); המערער טען שדרוקר לא ניסה להראות בכתב ההגנה "שיטה" או ניסיון קודם של המערער עם מעקבים אחרי קציני משטרה (ס' 29 לכתב התביעה המקורי); ולכן לא ברור מדוע הוא ייחס למערער בכתב הגנתו מעשים פליליים חמורים כגון "האזנה" או "פריצה למחשבים" (סעיפים 29, 69, 70 לכתב התביעה המתוקן), כשדברים שקריים אלו לא עלו מדברי המפכ"ל ולא על ידי אף אדם אחר לפני כן, ושממילא אינם תומכים את קו הגנתו אלא אפילו סותרים אותו.

21. בהחלטה מיום 6.7.2020 בית המשפט קמא התעלם מטענות אלה. בהחלטה נקבע ללא כל פירוט והנמקה, שטענות המערער נטענו "ברקע בלבד, ולא בניסיון לבסס עילת תביעה נגד המבקש" (פס' 8 להחלטה מיום 6.7.2020). זו

קביעה שגויה. מדובר בטענות רלוונטיות שנועדו לבסס את עילת התביעה נגד המשיב ואת מעורבותו בפרסום הכתבות מושא התובענה. כמו כן, הבירור של טענות המערער עשוי לשפוך אור על התנהלות המשיב שהוסיף חטא על פשע, ומסר מידע שקרי ומכפיש מתוך כתב ההגנה למשיבים 2-4, לרבות מידע נוסף שלא הופיע בו, במטרה שהדברים יתפרסמו בכתבות מימים 2019.4.23-24, ללא קשר לתובענה, ומתוך כוונה לגרום למערער למשוך את התביעה הראשונה שהגיש נגדו.

22. בית המשפט קמא הנכבד קבע בהחלטתו מיום 6.7.2020, כי: "העתירות לפיצויים בכתב התביעה המתוקן כלל אינן עוסקות בטענות שטען המבקש בכתב ההגנה בתביעה הקודמת, ככל הנראה מתוך מודעות להגנת המוחלטת שנתונה לבעל דין על פרסום שנעשה תוך כדי דיון בבית המשפט...". בהמשך, קבע בית המשפט קמא, כי: "המשיבים אינם מייחסים למבקש את ביצוע מי מאותם פרסומים". בית המשפט קמא הוסיף, כי: "אין כל טענה בכתב התביעה המתוקן שלפיה המבקש עצמו בכלל קשור למי מאותם שני פרסומים". כמו כן, קבע בית המשפט קמא, כי: "אותן כתבות שפורסמו, הן שהיו לצינניים בעיני סוריאנו והן הן העילה עליה מתבססת התביעה. לא "פרסום" שעשה המבקש באוזני מי מהמשיבים הפורמאליים". קביעות אלה של בית המשפט קמא שגויות מיסודן, כמפורט להלן.

22.1. בית המשפט קמא שגה, משום שהוא התעלם בהחלטתו מטענות המערער בכתב התביעה המקורי (וגם בהתייחסותו לשאלות בית המשפט קמא מיום 15.9.2019), לפיהן המשיב היה מעורב והיה שותף מלא לכתבות שפורסמו באתר המשיב 2, ועל כך שדרוקר היה המקור של הכתבות שפורסמו. בית המשפט קמא התעלם גם מטענות המערער, לפיהן עבר מידע מהמשיב למשיבים 2-4 שלא הופיע בכתב ההגנה אך התפרסם בכתבות, וכן בפעילות משולבת של המשיבים, בפרסום אמירות שקריות נוספות שהופיעו בכתב ההגנה לרבות שילוב ביטויים המייחסים למערער מעשים פליליים חמורים כגון "האזנה" ו"פריצה למחשבים" (סעיפים 78, 80, 75, 70-71, 67, 56, 46, 22, 21, 24, 13-10 לכתב התביעה המקורי).

22.2. בניגוד לאמור בהחלטה, מכתב התביעה המקורי עולה שהמשיב מסר מידע שלא הופיע בכתב ההגנה שהוגש לבית המשפט (אך כן בכתבות) כחלק מתכניתו לפגוע במערער, ככל שלא ייסוג מהתביעה הראשונה נגדו (22-21, 37, 39, 46, 47, 56, 66, 67, 80).

22.3. בכתב התביעה המקורי גם נטען במפורש בסעיפים 66-67 (בית המשפט קמא הזכיר אותם בהחלטתו, אך לא נתן להם כל משקל, ללא כל נימוק) לפיהם: "דרוקר עשה שימוש בנתבעים 2-4 (אפילו אם הנתבעים 2-4 בירכו על כך), על מנת "להלבין" מידע בלתי רלוונטי בעליל להגנתו ולקו הגנתו המהותי בכתב ההגנה בתביעה הקודמת. כוונת התובע כאן היא לסעיפים 18-29 לכתב ההגנה ולחמשת הנספחים שצורפו להם. כל זאת, כחלק מהפגנת כוח בריונית, ובניסיון להטיל אימה על התובע...". המערער גם טען, כי: "הדבר הגיע לידי כך שהנתבעים 2-4 שילבו בנוסח המקורי של הכתבה השנייה, מילים שדרוקר עצמו הסתיר בכתב ההגנה אותו הגיש לבית המשפט. דהיינו, דרוקר הוא המקור של הנתבעים 2-4 לכתבות, ולתיאורים שאינם עולים כפשוטם מכתב ההגנה".

22.4. בסעיפים המוזכרים לעיל מתוך כתב ההגנה של דרוקר, הופיעו הביטויים הפוגעניים הקשורים "להאזנה" ו-"לפריצה למחשבים", וכן ביטויים נוספים שהופיעו בכתבות המשיבים 2-4 ללא קשר לשאלה הנדונה בתובענה הראשונה. סעיפים אלה חסרי כל רלוונטיות לטענות ההגנה שהציג דרוקר, והם נכתבו בכתב ההגנה כדי לפרסם בעין השביעית, ובכך להניא את המערער מלהמשיך לברר את התביעה הראשונה. על כן, שגה בית המשפט קמא, כשקבע שהמערער לא מייחס למשיב אחריות לפרסומים.

<sup>1</sup> לכך, גם ניתן דגש מצד המערער בדיון קדם המשפט שנערך בפני בית המשפט קמא ביום 15.1.2020.

- 22.5. בית המשפט קמא התעלם בהחלטתו מטענת המערער בכתב התביעה המקורי (בסעיפים 74.4 ו-75), כי: "הן בכתבה הראשונה והן בכתבה השנייה יש כדי...להפחיד את התובע כדי שייסוג מתביעתו נגד דרוקר, על ידי מימוש האימונים שדרוקר השמיע בעניין התובע וכלפי סביבת התובע...האמור לעיל מקבל משנה תוקף, משעה שהנתבעים כולם שיתפו פעולה ביניהם על מנת לפרסם פרסום סנסציוני בהתייחס לתובע...".
- עינינו הרואות, המערער טען לקשר בין הצדדים בפרסום הכתבות מימים 2019.4.23-24, ובוודאי למעורבותו של המשיב בפרסומן. כתב התביעה המקורי פירט שדרוקר היה המקור של הכתבות השקריות שפורסמו באתר המשיבה 2. מכתב התביעה המתוקן עולה ששיתוף הפעולה בין המשיבים התבטא, בין היתר, במסירת המידע שכלל את הביטויים שהוזכרו בסעיפים 18-29 לכתב ההגנה וחמשת הנספחים שצורפו לו ללא כל קשר לתובענה (סעיפים 78, 80, 74.4, 70, 69, 67, 66, הסיפא לסעיף 56 לכתב התביעה המתוקן).
- 22.6. ביהמ"ש קמא ציטט בעצמו, בהחלטתו מיום 2020.7.6, סעיפים מתוך כתב התביעה המקורי, בהם טען המערער במפורש, כי: "דרוקר הזין את הנתבעים 2-4 במידע שבכוונה לא גולה בכתב הגנתו", וכן, כי: "דרוקר סיפק לנתבעים 2-4 את המידע שאותו חיסה והסתיר בכתב ההגנה שהגיש". מכאן, לא ברור מדוע קבע בית המשפט קמא הנכבד, כי: "הפוך והפוך בכתב התביעה המתוקן, על 143 סעיפיו, ולא תמצא מהו אותו "פרסום" שעשה המבקש ואשר אם יוכח שאכן עשהו – תתקבל התביעה נגדו".
- 22.7. בית המשפט הנכבד שגה כשהתעלם מטענת המערער בכתב התביעה המקורי, לפיה בכתבות שפורסמו באתר המשיבים 2-4, נכלל מידע נוסף שיכול היה להתקבל אך ורק על המשיב, משום שמידע זה לא הופיע כלל בכתב ההגנה אך כן בכתבות שפורסמו (סעיפים 22-23 לכתב התביעה המתוקן). מדובר במידע שיכול היה להימסר רק מהמשיב למשיבים 2-4, משום שהוא קשור לאופן השגת תכתובות פרטיות שנערכו בין המערער לבין מר ארי הרו לפני 12-15 שנים (וללא כל קשר לתובענה). תכתובות אלה צורפו כנספחים 2-3 לכתב ההגנה שהגיש המשיב, אך בכתבות התפרסם שמדובר במידע שהושג דרך הטלפון או המחשב האישי של מר הרו. בית המשפט קמא הנכבד התעלם מטענות עובדתיות אלה, כשבוודאי ברור במהלך הדיון היה מבסס את הקשר שבין המשיבים, את שיתוף הפעולה ביניהם, וכן ואת העברת המידע ששימש לפרסום הכתבות.
- 22.8. בית המשפט קמא הנכבד שגה כשקבע כי כתב התביעה המקורי שהגיש המערער נעדר פירוט ביחס לעילת התביעה כלפי המשיב. זאת גם לאור החלטה שניתנה על ידו במקרה דומה (ת"א (שלום ת"א) 31978-06-15 בן-ציון סוקי נ' וואלה! תקשורת בע"מ (פורסם בנבו, 06.09.2016) (להלן: "סוקי"). בית המשפט הנכבד קמא קבע בפסי' 4-5 להחלטתו, כך:
4. "ביחס למשיב 8, עותר המבקש לתיקון כתב התביעה, כך שבמסגרת כתב התביעה המתוקן מיוחסת למשיב 8 מסירת המידע שעליו התבססה הכתבה השלישית, הכתבה מיום 19.1.14. המבקש מצוין שאיננו יודע בדיוק כיצד נמסר המידע, אך טוען שניתן יהיה ללמוד על כך גם ממידע שמסר המשיב 8 לגורמים נוספים".
- 22.9. בניגוד לענייננו, בית המשפט קמא הנכבד התיר להגיש כתב תביעה מתוקן לאחר שקבע שכתב התביעה המתוקן עשוי לגלות עילה כלפי נתבע שמסר מידע לצדדים שלישיים במקרים בהם לא צוין בכתב התביעה במפורש, כיצד ובאיזה אופן נמסר המידע ששימש לפרסום הכתבות.
- 22.10. בית המשפט קמא הנכבד שגה כשהסיק דרך הסעד החלופי המבוקש בתובענה המקורית<sup>2</sup>, כי המערער אינו מייחס למשיב אחריות בגין הפרסומים באתר המשיבה 2. בסעד החלופי, עתר המערער לפיצוי הקבוע בחוק בשל הכתבות שפורסמו. לא ברור כיצד בית המשפט קמא הנכבד הסיק מניסוח סעיף זה שהמערער לא עותר לסעד

<sup>2</sup> בסעד העיקרי שהתבקש בתובענה המקורית, ביקש המערער לחייב את המשיב בפיצוי בסך 160,000 ₪.

כלפי המשיב ו/או לא מייחס לו אחריות בגין הפרסומים (!). נהפוך הוא, סעד זה ממחיש שהמערער ראה במשיב אחראי מלא (בדיוק כמו המשיבים 2-4) לפרסומים שנעשו באתר המשיבה 2. הסעד החלופי גם מתייבש עם טענת המערער, שהמשיב סיפק את המידע בבסיס הכתבות ועל כן נושא באחריות לפי סעיף 11 לחוק. סוגיה זו הובהרה בכתב התביעה המתוקן שצורף לבקשת התיקון.

22.11. שגה בית המשפט קמא הנכבד כשקבע שהמערער "לא ייחס אחריות" למשיב. שכן, סעיף 11 לפקודת הניזקין, קובע כך: "היה כל אחד משני בני-אדם או יותר חבים לפי הוראות פקודה זו, על מעשה פלוני, והמעשה הוא עוולה, יהיו חבים יחד על אותו מעשה כמעוולים יחד וניתנים להיתבע עליה יחד ולחוד". סעיף 7 לחוק איסור לשון הרע, "מייבא" הוראה זו, ומחיל אותה על עוולות מכוח חוק איסור לשון הרע. אילו בית המשפט הנכבד היה מברר את התובענה לגופה, הייתה מתבררת אחריותו של המשיב לפרסומים מושא הכתבות.

22.12. בית המשפט קמא שגה כשהתעלם בהחלטתו מטענת המערער בסעיף 36 לכתב התביעה המקורי. בסעיף זה, טען המערער כי: "כתבה זו, שאף היא פורסמה ללא פנייה לקבל את תגובת התובע, המחשישה לתובע עד כמה הזין דרוקר את הנתבע 4 ואת יתר הנתבעים, בפרטי מידע מוכמנים". ראשית, בית המשפט קמא התעלם מכך שמדובר בראיה המוכיחה שהמשיבים 2-4 קיבלו מידע מדרוקר ששימש אותם לפרסום הכתבה, משום שבשלב זה, מילים פוגעניות מסוימות שהופיעו בכתבות לא הופיעו בכתב ההגנה. שנית, אי פנייה לקבלת תגובה על ידי המשיבים 2-4 גם היא ראיה לשיתוף הפעולה בין המשיבים לפרסום הכתבות. שכן, המשיבים 2-4 לא פנו לקבלת תגובה מהמערער כשהדבר בוודאי מתבקש כשמתכוונים לפרסום כתבות שבהן נכללים ביטויים כה מכפישים. ודוק, ככל שהתובענה תמשיך להתברר כלפי המשיב, המערער יוכל לבסס שהמשיבים 2-4 לא פנו לקבלת תגובה, בשל שיתוף הפעולה והמחויבות ביניהם לבין המשיב. זאת גם על רקע העובדה, שהכתבות היחידות שנתנו במה לביטויים המכפישים של דרוקר היו באתר המשיבה 2.

23. בית המשפט קמא הנכבד שגה כשהתעלם בהחלטתו מיום 6.7.2020 מכך שהמשיב כלל לא הכחיש בכתב הגנתו את טענת המערער לעניין אחריות המשיב, לפיה, "התביעה דן עוסקת בפעילות משולבת של הנתבעים שעיקרה הוא ניצול מחפיר של הגנות חוק איסור לשון הרע, תוך מכאניזם פסול ביניהם" (סעיף 10 לכתב התביעה המקורי, ס' 2 לתגובת התובעים בהתאם להחלטה מיום 19.7.2019).

24. בית המשפט קמא התעלם בהחלטתו מיום 6.7.2020 מטענת המערער, שהמשיב לא הכחיש את הטענה בסעיף 12 בכתב התביעה המקורי, לפיה, "הכתבות מימים 23-24.4.2019 עשו שימוש במידע פנימי מובהק אותו העביר דרוקר לנתבעים 2-4 או למי מהם" (סעיף 12 לכתב התביעה המקורי, סעיף 2 לתגובת התובעים בהתאם להחלטה מיום 19.7.2019).

טעה בית המשפט קמא כשסילק את התובענה בנימוק של היעדר עילה כשהטעם לכך, הוא שהמערער לא פירט בכתב התביעה עובדות המתייחסות ליסוד הפרסום למרות שהוא עשה כן, ובייחוד כשבכתב ההגנה, דרוקר כלל לא הכחיש את המיוחס לו!

25. בית המשפט קמא שגה כשקבע (פסקה 11 להחלטה מיום 7.6.2020), כי: "אם טוענים המשיבים לפרסום שעשה המבקש ומהווה "לשון הרע" כלפי סוריאנו, לא די להם לטעון בלשון כוללנית כי סיפק מידע למשיבים הפורמליים, אלא עליהם להביא פירוט העובדות המבססות טענה זו. פירוט אותו קשר לו טוענים המשיבים. פירוט אותם דברים שאמר או כתב המבקש למשיבים הפורמאליים". זאת, כמפורט להלן.

25.1. ראשית, המבקש פירט בכתב התביעה המקורי (21-22, 37, 39, 41, 46, 56, 66, 67, 80) את העובדות המייחסות אחריות למשיב במסירת מידע כוזב למשיבים 2-4 ואת שיתוף הפעולה שלו עמם בפרסום המידע המכפיש בבסיס סעיפים 18-29 לכתב ההגנה ובנספחים 1-5 שצורפו לו. כאמור, בכתב ההגנה של דרוקר נכלל מידע שקרי, ללא כל קשר לנושאים הנדונים בתובענה הראשונה ובניגוד לקו ההגנה שהציג. הכל, במטרה שפריטי מידע אלה

יגרמו נזקים נוספים למערער על אלה שנגרמו לו בתובענה הראשונה, ומתוך רצון עז להניא אותו מלהמשיך את בירור התביעה הראשונה.

25.2. שנית, בית המשפט קמא הנכבד שגה כשהוא דרש מהמבקש לפרט עובדות שפורטו בכתב התביעה המקורי ואפילו לא הוכחו. בית המשפט קמא פסק בניגוד לפסיקה, שלפיה אין לקיים חקירה ודרישה בעובדות, וגם אם קיימת אפשרות, אפילו קלושה, שעל פי העובדות המהוות את עילת התביעה, יזכה התובע בסעד המבוקש, התביעה לא תימחק על הסף (ראו, ע"א 35/83 חסן נ' פלדמן, פ"ד לו (4) 721; רע"א 359/06 עו"ד ד' חורי נ' עו"ד סלמאן פרגי (מיום 26.4.2006); ע"א 5643/05 צוקית הכרמל פרויקטים בע"מ נ' מיכה צד חברה לקבלנות כללית בע"מ (מיום 14.12.2006)).

25.3. שלישית, בית המשפט קמא שגה משום שהוא ציפה לראות "עובדות" המפרטות את אופן העברת המידע בין המשיב למשיב 4, כשהמערער טען בכתב התביעה המקורי שהמידע הכוזב בבסיס הכתבות יכול היה להגיע למשיבים 2-4 רק דרך המשיב, שרצה והתכוון לעשות כן במטרה שדבריו המכפישים יתפרסמו בכתבות (סעיפים 21-22, 37, 39, 46, 56, 66, 67, 80 לכתב התביעה המקורי). גם ביחס לקביעה שגויה זו, ראוי להפנות שוב לקביעותיו של בית המשפט הנכבד קמא בעניין סוקי ואת הניגוד המוחלט בין החלטתו שם להחלטה כאן.

26. בית המשפט קמא התעלם בהחלטתו מיום 6.7.2020 מטענות המערער בתשובתו מיום 15.9.2019, לפיהן דרוקר הכחיש בכתב הגנתו את הטענות שהופנו כלפיו, באופן שאינו תואם את הוראות תקנות 83-86 לתקנות סדר הדין האזרחי. כתב ההגנה של המשיב הכיל הכחשות גורפות מבלי להתייחס באופן פרטני לטענות החמורות שהופנו כלפיו, ומבלי לפרט מה מוכחש מתוכן ומה לא. בית המשפט קמא התעלם מטענת המערער בתשובה לבקשה מיום 15.9.2019, כי הכחשה שממנה לא ניתן להבין דבר, הינה הכחשה סתמית ופסולה (ראו, ע"א 283/88 המזרח שירות לביטוח בע"מ נ' מומן, פ"ד מה (2) 777, 782; ע"א 371/81 נוריאל נ' אלשיך, פ"ד לו (4) 600, 610; בר"ע (י-ם) 406/08 מדינת ישראל (משרד המשפטים) נ' בנק אוצר החייל בע"מ, דינים עליון 2008 (30) 650; זוסמן, סדרי הדין האזרחי (מהדורה שביעית, 1995), בעמ' 307, ת"א (קריות) 4373-05-16 י.מ.א. ייצור מוצרי אריזה בע"מ נ' פלוני (2.10.16)) (להלן: "י.מ.א."). בית המשפט קמא התעלם גם מטענת המערער (בתשובה לבקשה מיום 15.9.2019), לפיה, כשכתב הגנה כולל הכחשות פרטניות והכחשות כוללניות באותו עניין, בית המשפט יתעלם מההכחשות הכוללניות (ראו, ת.א. (ת"א) 679/49 אלטרס נ' אשכנזי (13.6.50); ע"א 115/52 ולירו נ' ליפשיץ (24.3.53), עניין י.מ.א.).

26.1. כך למשל, דרוקר לא הכחיש באופן ספציפי את טענת המערער (בסעיף 41 לכתב התביעה המקורי) שצוטטה בהחלטת בית המשפט קמא (בפסקה 13) לפיה: דרוקר העביר נוסח אחר של כתב ההגנה למשיבים 2-4. דרוקר כתב (בסעיף 69 לכתב ההגנה) כי: "האמור בסעיפים 14-54 לכתב התביעה מוכחש. מבלי לגרוע מכלליות ההכחשה, דרוקר יפנה לאמור בפרק ב.3 לעיל. דרוקר יתזר וידגיש כי אין ולא היה לו שום קשר לכתבות שפורסמו בעין השביעית, הכתבות לא נכתבו על ידו או לבקשתו והן אינן מכילות מילים שהוסתרו בכתב ההגנה". דרוקר גם לא הכחיש באופן ספציפי את טענת המערער בסעיפים 74.4 ו-75 לכתב התביעה המקורי לפיהן בכתבות יש כדי להפחיד את המערער, וכן את שיתוף הפעולה בינו לבין המשיבים בפרסום הכתבות (ראו, סעיף 73 לכתב ההגנה).

26.2. טעה בית המשפט קמא כשסילק את התביעה על הסף, מבלי לבררה, כשהמשיב פעל בניגוד לסדרי הדין; לא צירף תצהיר שיתמוך בעובדות שבגינן הוא ביקש לסלק את התביעה; ואפילו לא הכחיש את פעילותו המשולבת עם המשיבים 2-4 בפרסום הכתבות.

27. בית המשפט קמא קבע בהחלטתו מיום 6.7.2020, שהבקשה לסילוק על הסף התקבלה מעיון בכתב התביעה "בלבד", וללא קשר לטענות המשיב. זאת, משום שלשיתו של בית המשפט, כתב התביעה "לא מגלה עילה". ברם,

לא ניתן להתעלם מתחושת חוסר הצדק שאופפת את החלטה, בייחוד על רקע אירוע מפתיע וחריג שהתרחש בדיון קדם המשפט, כפי שיפורט להלן.

27.1. במהלך דיון קדם המשפט העלה בית המשפט הנכבד קמא את **המשיב 4** לדוכן העדים מיוזמתו ושאל אותו, כיצד הניח את ידו על כתב ההגנה של **דרוקר והאם היו לו מקורות נוספים לפרסום הכתבות מושא התובענה, זולת כתבי הטענות**. המשיב 4, כאילו בתשובה מוכנה מראש, השיב כי: **"את הכתבה הכנתי אחרי שראיתי בנט המשפט את כתב ההגנה ורק את כתב ההגנה"**. מיד לאחר מכן, הסתיימה "עדותו" של המשיב 4 מבלי שהופנו אליו שאלות נוספות על ידי בית המשפט קמא, ומבלי שאפשר לב"כ המערער לחקור אותו. בסוף הדיון מיום 15.1.2020, נקבע שדיון קדם המשפט הבא יתקיים **לאחר הגשת תצהירי הצדדים**, וכי החלטה בבקשה לסילוק על הסף תינתן בהמשך.

27.2. כאמור לעיל, בחלוף 7 חודשים מהדיון, וכעבור 11 חודשים מאז הוגשה הבקשה לסילוק על הסף, וכן, **ימים ספורים לפני הגשת תצהיר עדות ראשית מטעם המערער**, המשיב הגיש בקשה למתן החלטה בבקשה לסילוק על הסף. בבקשה זו, **המשיב העלה טעמים חדשים לביסוס טענתו להיעדר עילה, שנסבו סביב "עדותו" של המשיב 4 מהדיון שנערך ביום 15.1.2020**. ודוק, המשיב נמנע מלהצהיר על העובדות שלשיטתו מקימות עילה לסילוק התובענה על הסף, הוא לא הכחיש את העובדות המייחסות לו מעורבות בפרסום הכתבות המכפישות מושא התובענה, והוא גם לא הכחיש טענות אחרות שהופנו אליו בהתאם לתקנות.

27.3. יתרה מזו, כתב התביעה ייחס למשיב מעורבות **משותפת** עם המשיב 4 בפרסום הכתבות המכפישות, ובשלב זה של ההליך, לא המשיב ולא המשיב 4 הגישו תצהירים מטעמם ולא עמדו לחקירה על גרסתם.

**ב.2. טעה בית המשפט קמא כשסילק את התביעה על הסף בשל ההגנה הקבועה בסעיף 13 (5) לחוק בשלב מקדמי, ללא בירור עובדתי.**

28. טעה בית המשפט קמא כשקבע בסעיף 13 להחלטתו, כך: **"למעלה מכך, ככל שניתן להבין מניסוח כתב התביעה, לא טוענים המשיבים לקשר ישיר שהתקיים בין המבקש לבין מי מהמשיבים הפורמאליים בקשר עם העניינים נשוא התביעה, אלא רק להעברת נוסח של כתב ההגנה שהגיש המבקש בגין התביעה הקודמת**. כך נטען (בסעיף 41 בכתב התביעה המתוקן): **התובע הבהיר לנתבעים 2-4, כי דרוקר מסר להם העתק אחר של כתב ההגנה, אך אפילו בכתב ההגנה שמופיע באתר לעין כל, אין זכר למילים האלה**. דא עקא, **שאפילו על פעולה זו אשר לשיטתם מבטאת "פרסום" של לשון הרע, אין הדבר יכול לבסס עילת תביעה כלפי המבקש**. אין פעולה שכזו יכולה לבסס **טענה בלי קשר להיותה מובאת בלי כל ניסיון למסור פרטים אודותיה, אלא נוכח הפרשנות המרחיבה להגנה המוחלטת הניתנת בסעיף 13(5) שבחוק**. הגנה זו הרי הורחבה כך שתחול גם על כל "צעד הננקט בקשר עם ההליך בכל שלב משלביו השונים" (רע"א 43/11 עו"ד הרם נ' יצחק זקס (פורסם בנבו) 28.8.11, פסקה 5). לפיכך, אפילו נערך מטעמו של המבקש כתב הגנה, אשר בהמשך תוקן בהשמטת מספר פרטים, כאשר **נוסח כתב ההגנה הגיע לידיעת המשיבים הפורמאליים טרם תוקן, עדיין אותו נוסח הרי מהווה צעד שננקט בקשר עם ההליך**. ופרסומו אם כן, אפילו היה נטען שנעשה על ידי המבקש, חוסה בהגנת סעיף 13(5)".

29. **בקביעה זו, בית המשפט קמא שגה שגיאות מהותיות:**

29.1. ראשית, כתב הגנה שהוגש לבית המשפט שונה מהנוסח שנמסר למשיבים, ועל כן, כשבמסמך נכללים ביטויים מכפישים ושקריים שאין להם כל רלוונטיות לתובענה, הוא עונה על הגדרת יסוד "הפרסום" בחוק איסור לשון הרע. זאת בפרט, כשפעולת "הפרסום" נעשית במטרה שביטויים פוגעניים ספציפיים (ובפרט אלה המופיעים בסעיפים 29-18 לכתב ההגנה ושהוזכרו לעיל), יתפרסמו בכתבות תקשורתיות על ידי המשיבים 2-4, ולא לשם מטרה עניינית הקשורה לביסוס קו הגנה בקשר לתובענה (ראו: ת"א 150/98 ד"ר יוסף שגב, עו"ד נ' כלל (ישראל) בע"מ (פורסם בנבו, 29.5.2007) (להלן: "שגב").



29.2. **שנית**, בהחלטת בית המשפט קמא, קיימת סתירה. מחד גיסא, ברישא לסעיף 13 להחלטתו, בית המשפט קמא ציטט את טענת המערער בדבר מסירת נוסח אחר של כתב ההגנה מהמשיב למשיבים 2-4 (מסעיף 41 לכתב התביעה המתוקן) לפיו: **"התובע הבהיר לנתבעים 2-4 כי דרוקר מסר להם העתק אחר של כתב ההגנה..."**. ומאידך גיסא קבע בסיפא לפסקה 13 שהטענה לא נטענה: **"אפילו נערך מטעמו של המבקש כתב הגנה, אשר בהמשך תוקן בהשמטת מספר פרטים, כאשר הנוסח הגיע לידיעת המשיבים הפורמאליים טרם תוקן, עדיין אותו נוסח הרי מהווה צעד שננקט בקשר עם ההליך. ופרסומו אם כן, אפילו היה נטען שנעשה על ידי המבקש, חוסה בהגנת סעיף 13(5) לחוק"**. בית המשפט קמא שגה משום שטענה למסירת נוסח אחר נטענה. שגה בית המשפט קמא גם משום שהוא התעלם מהקשר הדברים הברור, לפיו המערער טען לאורך כתב התביעה המקורי לשיתוף פעולה בין הצדדים (סעיפים 21-22, 37, 39, 41, 46, 56, 66, 67, 75, 80 לכתב התביעה המקורי) בפרסום הכתבות, וכן שהמשיב **"עשה שימוש בנתבעים 2-4 על מנת להלבין מידע בלתי רלוונטי להגנתו ולקו הגנתו המהותי בכתב התביעה הקודמת"**, וכן על היות המשיב מקור לכתבות מושא התובענה (סעיף 66 לכתב התביעה המקורי).

29.3. **שגה בית המשפט קמא משום שהשאלה האם ההגנה מכוח סעיף 13(5) חלה בנסיבות העניין על מסירת מסמך שאינו כתב ההגנה שמצוי בתיק בית המשפט לצד שלישי (שאינו צד להליך), מצריכה בירור עובדתי (למשל, המועדים שבו נמסר נוסח כתב ההגנה הקודם למשיבים 2-4 ביחס למועד בו הוגש כתב ההגנה לבית המשפט; האם נמסר המסמך לפני שהוא הוגש לבית המשפט או לאחר מכן; תוכן המסמך שנמסר ביחס לתוכן כתב ההגנה שהוגש לבית המשפט; הוראות שניתנו על ידי המשיב למשיבים 2-4 לקראת פרסום הכתבות ביחס למסמך שמסר; הנסיבות שבגינן המשיב כלל בכתב הגנתו פרטים מכפישים ובלתי רלוונטיים לתובענה, ועוד).** כאן טמונה שגיאתו הנוספת של בית המשפט קמא כשקבע שמסירת נוסח אחר של כתב הגנה לצד שלישי חוסה תחת הגנת סעיף 13(5).

זאת, משום שסעיפים 18-29 לכתב ההגנה וכן הנספחים שצורפו לו, לא היו רלוונטיים לטענותיו של דרוקר בכתב ההגנה, והם נכתבו רק לצורך פרסומם, במטרה לפגוע במערער. בנסיבות אלה, ככל שהועבר מסמך שהוא "נוסח אחר של כתב הגנה" לצד שלישי, שאינו צד להליך (במועד שאינו ידוע ביחס למועד הגשת כתב ההגנה), וכן, לאור חומרת הדברים שנרשמו בו, והתכלית בבסיס מסירת מידע ספציפי מתוכו (סעיפים 18-29 לכתב ההגנה והנספחים שצורפו לו), היה נכון ליתן פרשנות מצמצמת לסעיף 13(5), בנסיבות דנן.

29.4. בית המשפט קמא שגה כשקבע שהמערער ביסס את מסירת המידע רק באמצעות נוסח אחר של כתב ההגנה, כשציטט בהחלטתו סעיפים חלקיים מתוך כתב התביעה המקורי. שכן, המערער הראה בנוסף לכך (ובית המשפט התעלם מכך בשתי החלטותיו) שבכתבות מושא התובענה היו פריטי מידע שלא הופיעו מעולם בכתב ההגנה של דרוקר. בירור טענות אלה במהלך הדיון היה שופך אור על שיתוף הפעולה של המשיבים בפרסום הכתבות. זאת בייחוד, כשדרוקר אפילו לא הכחיש בכתב הגנתו שיתוף פעולה זה.

29.5. שגה בית המשפט קמא, כשקיבל את הבקשה לסילוק על הסף מבלי לקיים בירור עובדתי ביחס לתחולת ההגנה ולפני שהוגשו תצהירי הצדדים. בפסי' 3, 7-8 לפסק דינו של בית משפט השלום בת"א (שלום רח') 27357-08-16 חיים נ' כהן (פורסם בנבו ביום 21.12.2016) (להלן: "כהן"), נדחתה טענה לסילוק על הסף של תביעת לשון הרע בשל ההגנה "המוחלטת" שבסעיף 13(5). בית המשפט קבע, כדלהלן:

**"הנתבעים סבורים כי לא קיימת עילת תביעה נגדם, שכן הפרסומים חוסים תחת הגנת סעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965. הנתבעים טענו בבקשתם, כי ההגנה האמורה היא הגנה מוחלטת, החלה על כל פרסום הנעשה בקשר לדיון המשפטי. הנתבעים הבהירו כי בין הצדדים תלויים ועומדים מספר**

הליכים משפטיים, והתגובה לפרסום בפייסבוק נעשתה בזמן הליך משפטי תלוי ועומד, ונסבה סביבו, כאשר האמירות המיוחסות לנתבעים עוסקות בעניינים אליהם מתייחסים ההליכים המשפטיים... 8. בענייננו, נטענו מספר טענות על ידי הנתבעים, כפי שפורט לעיל. לגבי כל אחת ואחת מהן, יש צורך בבירור עובדתי כדי להגיע להכרעה, אם יש בהן הגנה מפני התביעה כפי שהוגשה, אם לאו. כך למשל, הטענה כי האמירות פורסמו "תוך כדי דיון". יש לבחון טענה זו הן עובדתית והן משפטית, על בסיס נסיבות הפרסום, מועדי הפרסום, אופי ה"דיון" והיקפו, ועוד. בדומה, בטענה כי התובע לא הוכיח את הפרסום, הרי שטרם הגיע מועד הגשת הראיות בתיק, ולא ניתן לקבוע כעת כי לא יעלה בידו לעשות כן".

29.6. גם ברע"א (מחוזי חי') 17957-03-18 בן גביר נ' כהן (פורסם בנבו, ביום 13.1.2019) (להלן: "בן גביר"), נקבע בפסי' 26,27,30,31 לפסק הדין, כי בקשה לסילוק על הסף לא תתקבל "אוטומטית" מחמת ההגנה המוחלטת הקבועה בסעיף 13(5), טרם בירור עובדתי ביחס לתחולתה כשמדובר בהעברת מסמכים לצדדים שלישיים שאינם צד להליך המשפטי. בית המשפט המחוזי קבע, כך:

"26. עצם הדיון בתחולת ההגנה מחייבת בירור עובדתי ביחס לנסיבות שהביאו את המבקש לשלוח פניה ללשכת עורכי הדין, הצדק עם בית משפט קמא כשקבע: "...לשמוע תחילה את ראיות הצדדים, ולא ניתן להכריע בסוגיה זו באופן מושכל בשלב המקדמי של הדיון בתביעה."

27. באשר להגנה מכוח סעיף 13(5) לחוק, מדובר על פרסום "... שנעשה תוך כדי דיון בפניהם או בהחלטתם, או פרסום על ידי בעל דין, בא כוחו של בעל דין או עד שנעשה תוך כדי דיון כאמור". משכך עולה השאלה גבולות הדיון כפי שפורש בפסיקה ובהוראות הדין ועד היכן ניתן למתוח גבולות פרשנות המונח דיון, עד כדי שיכלול פניה ללשכת עורכי הדין"...

31. לגופו של עניין אציין כי הדברים שציין המבקש במכתבו נאמרו בפניה ללשכת עורכי הדין ולכאורה אינם קשורים לדיון שנערך בהליך המעצר או בקשר אליו, לכן אין המבקש זכאי להגנה מכוח סעיף 13(5) לחוק שכן אין מדובר בפרסום "תוך כדי דיון", ואולם, טענת המבקש מצריכה בירור ענייני בתביעה גופה ולפיכך, בדין נקבע כי אין מקום למחוק את התביעה על הסף"...

"בית משפט קמא קבע בהחלטתו כי לשכת עורכי הדין הינה צד זר להליך המשפטי ומשכך לא חלה החסינות מכוח סעיף 13(5), הכרעתו מטבע הדברים היא הכרעה לכאורה, ובכפוף לשמיעת הראיות יכול לקבוע קרבתו או ריחוקו של הפורסם להליך השיפוטי ואם הוא צד זר, ומשכך, ברור כי אין לסלק את התביעה על הסף.

29.7. שלישית, בית המשפט הנכבד קמא שגה גם לגופה של ההחלטה ביחס לתחולת סעיף 13(5) בנסיבות העניין. בית המשפט קמא לא יישם את הוראות הדין. שכן, הפרסום של דרוקר לעין השביעית שכלל מידע מכפיש ושקרי אודות המערער (שהופיע לכאורה רק בכתב ההגנה) ושימש בסיס לכתבות מימים 2019.4.23-24, לא נעשה בקשר להליך. נהפוך הוא, מטרתו של דרוקר במסירת הפרטים המכפישים מתוך כתב ההגנה, הייתה להרתיע את המערער מלנהל את תביעתו הראשונה באופן הוגן, וממילא אינה צעד שננקט בקשר להליך.

29.7.1. בית המשפט קמא ביסס את קביעתו שהעניקה חיסיון מוחלט למסירת נוסח אחר של כתב ההגנה שנמצא בתיק בית המשפט (כשלא ברר מתי בדיוק הוא נמסר למשיבים 2-4), על הפסיקה ברע"א 43/11 ע"ד רועי הרם נ' יצחק זקס (פורסם בנבו, 28.08.2011) (להלן: "הרם").

29.7.2. ברם, התנאים שנקבעו שם, אינם מתקיימים בענייננו. בית המשפט העליון קבע בפסי' 2 לפסק דינו בעניין הרם, כך:

"2. בית המשפט המחוזי קבע כי הדברים שנאמרו במכתב הם "פרסום מותר" לפי סעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (פרסום תוך כדי הליך משפטי). בית המשפט עמד על כך שהפסיקה פירשה את

המושג "דיון" כמשטרע גם מעבר לדיון הפיזי בפני בית המשפט, ועל כך שכבר נקבע כי "החיסוי משטרע על כל צעד הננקט בקשר עם ההליך בכל שלב משלבי השונים, לרבות כל פניה בכתב ומסמך הנדרש במהלך הרגיל של המשפט והמשמשו כהלכה" (ע"פ 364/73 זיידמן נ' מדינת ישראל, פ"ד כח(2) 620, 624 (1974)). בית המשפט המחוזי קבע כי יש מקום להחיל את אותה חסינות גם על מכתבי התראה הקשורים להליך משפטי או שנשלחו לקראת פתיחתו, ובלבד שמתקיימים כל התנאים שנקבעו בעניין זיידמן".

29.7.3. בפסק הדין של דעת הרוב בעניין זיידמן, שנכתב על ידי כב' השופט ברנזון, נדרש בית המשפט העליון לנסיבות העניין, על רקע הסיפא לסעיף 13(5), ופסק כי:

"לאור המילה 'בפניהם' בדיבור הנ"ל 'תוך כדי הדיון כאמור' אפשר היה לפרשו על דרך הצמצום שזה חל רק על הנעשה והנאמר במהלך המשפט בפני בית-המשפט בשבתו לדין. ואולם, פירוש זה הוא צר מדי ואינו עונה לצרכים הלגיטימיים של ניהול משפט תקין באורח חפשי ללא מורא ופחד וללא חשש של הסתבכות במשפט פלילי או אזרחי. ואכן, האסמכתאות מראות שהחיסוי משטרע על כל צעד הננקט בקשר עם ההליך בכל שלב משלבי השונים, לרבות כל פניה בכתב ומסמך הנדרש במהלך הרגיל של המשפט והמשמשו כהלכה... ואולם... תנאי לחיסוי שהפרסום אינו נעשה לזרים, כלומר לאנשים שמחוץ למשפט... מכתבו הראשון של המערער, אף שמטרתו היתה להשיג העברת המשפט לשופט אחר, נשלח לגורמים שמחוץ למשפט ויחד עם זאת היה לו גם אופי של תלונה על התנהגות השופט.

29.7.4. על פי עניין זיידמן, תנאי לקיום ההגנה לפי סעיף 13(5) הוא שהנמען למסמך בכתב, יהיה צד להליך המתנהל בין בעלי הדין. בענייננו (ביחס לפרסומים מימים 2019.4.24-23), המידע השקרי אודות המערער, פורסם למשיבים 2-4, שלא היו צד להליך המשפטי שהתנהל בין המערער למשיב, בתובענה הראשונה. יתרה מזאת, הפרסום למשיבים 2-4, לא נועד לשמש את ההליך המשפטי שהתנהל בין הצדדים, אלא להעביר את המחלוקות בין הצדדים לשדה התקשורת, במטרה לפגוע במערער באמצעות הכפשתו תוך ייחוס מעשים פליליים חמורים ושקריים, ללא כל קשר לתובענה. תכניתו הזדונית של המשיב התבססה על כך שהמידע המכפיש בבסיס הכתבות (סעיפים 18-29 לכתב ההגנה והנספחים שצורפו לו) שהועבר למשיבים 2-4, יתפרסם לאחר שיגיש את כתב ההגנה, תוך ניצול לרעה של הגנות החוק.

30. בית המשפט הנכבד טעה כשסילק את התביעה על הסף והעניק חיסיון מוחלט למעשיו החמורים של דרוקר, מבלי לקיים כל בירור עובדתי ביחס לתחולת ההגנה הקבועה בסעיף 13(5), ומבלי שיישם את הוראות הדין כהלכה. כפי שנפרט להלן, דברים אלו המשיכו ביתר שאת, גם בפסק הדין מיום 18.8.2020.

### ב.3. טעה בית המשפט קמא כשלא התיר למבקש לתקן את כתב התביעה ולהמשיך את בירור התובענה ביחס למשיב 1

31. פסק הדין מיום 18.8.2020, נקט צעד חריג ומרחיק לכת של סילוק התובענה על הסף, מבלי לקיים בירור עובדתי לגבי הטענות שהעלה המערער בבקשה ובטיוטת כתב התביעה המתוקן שצורפה לו.

32. בית המשפט קמא התעלם פעם נוספת מטיעונו של המערער, לפיהם המשיב ייחס לו בכתב ההגנה שהגיש מעשים פליליים חמורים שלא היה בהם אמת וללא קשר לסוגיות שנדונות בתובענה הראשונה אך ורק במטרה שביטויים פוגעניים אלה יתפרסמו בתקשורת, במטרה להניא את המערער מבירור התביעה הראשונה.

33. בית המשפט קמא שגה כשלא נתן כל משקל לסוגיות האמורות לעיל. כפי שהוסבר ביחס להחלטה מיום 7.6.2020, ככל שטענות אלה יוכחו, ניתן יהיה לבסס את הנסיבות שבגינן המשיב בחר מלכתחילה, "למלא" את כתב הגנתו באמירות שקריות שהיו חסרות רלוונטיות בעליל לתובענה הראשונה שהוגשה נגדו, וכן את הנסיבות שהובילו אותו להוסיף חטא על פשע ולמסור מידע מכפיש למשיבים 2-4 (מתוך סעיפים 18-29 לכתב ההגנה, שנכתבו ללא

קשר לתובענה) לרבות מידע נוסף שלא הופיע בו, במטרה שיתפרסם בכתבות מימים 2019.4.23-24. זאת בפרט, כשברקע הדברים קיים סכסוך קודם בין הצדדים ולאחר שהמשיב השמיע איומים בפני המערער לפני הליכי הגישור בתובענה הראשונה וכן בסופם, כי ייגרמו לו נזקים כבדים, ככל שלא ימשוך את התביעה הראשונה.

34. מן המקובץ עולה, שפסק דינו השגוי של בית המשפט קמא, אינו יכול לעמוד, משום שהוא מביא לתוצאות בעלות השלכות נרחבות. פסק הדין עלול לעודד בעלי דין לכתוב דברים בזדון בכתבי טענותיהם, תוך כוונה לפגוע בבעל הדין שכנגד (וללא כל רלוונטיות לתובענה). פסק הדין מתיר לבעל דין לנצל את מעמדו בתקשורת לאחר שנתבע בלשון הרע ולפרסם פרטים כוזבים ומכפישים על בעל הדין שכנגד בחופשיות (בעצמו או על ידי אחר) באמצעות "חסינות" אוטומטית שמוענקת לו על ידי בית המשפט.

35. לשון אחר, כשעיתונאי בכיר מעוניין להתנקם בבעל דין בתובענה, הוא יכול לספק לציבור מידע כוזב ומכפיש אודות בעל דינו (ונושאים בלתי רלוונטיים אחרים), שעה שהמידע בבסיס כתבי הטענות שהוא עתיד להגיש הוכן על ידו ונמסר לכלי תקשורת אחר לפני הגשתם לבית המשפט, אך מתפרסם בכתבות רק לאחר הגשתם. כך עשוי העיתונאי לנצל לרעה את הגנות חוק איסור לשון הרע. ברור שמתן פטור גורף למעשים חמורים אלה מבלי לבררם בבית המשפט, יביא לכך שהציבור עלול לקבל מידע שקרי, מבלי שישא הפרסום יוכל להפריך את המידע השקרי, לאור החיסיון "המוחלט".

36. יפות לעניין זה, קביעותיו של כבוד השופט מ' חשין בדנ"א 7325/95 ידיעות אחרונות בע"מ נ' יוסף קראוס נב (3) 1, עמ' 111 (1998), בפס' 35, לפסק דינו בו הוא הזהיר משימוש לרעה בכוח התקשורת:

35. "...שאלה היא, למי שייכת זכות זו [זכות הציבור לדעת – מ' ח']. לכאורה, עצם המונח מצביע על זכות הציבור, זכות השייכת לכל תושבי המדינה הדמוקרטית... [אך בפועל – מ' ח'] מומשה זכות הציבור לדעת על-ידי אלה שהיו המעוניינים ביותר בהפעלתה, דהיינו: העיתונאים ויתר מפעילי כלי התקשורת ההמוניים... כתוצאה מכך, מי שמחזיק את המידע בידו ומספקו לציבור הרחב, מקבל לידינו כוח אדיר... הריכוז של הספקת המידע בידי כלי התקשורת, כאשר הציבור בכללותו הוא כמעט תמיד סביל בלבד, העביר את השימוש בזכות הציבור לדעת מידי בעליה החוקיים אל חזקתם של העיתונאים, כך שלמעשה זכות הציבור לדעת נשמטה מידי הציבור ומופעלת כמעט בלבדית על-ידי כלי התקשורת..."

37. בית המשפט קמא שגה כשקבע (באופן זהה להחלטתו מיום 6.7.2020), כי: "גם בבקשה עצמה, בחלק העוסק בתיקון כתב התביעה (סעיפים 22-13), אין ולו ניסיון להציג תשתית עובדתית שכזו המבססת טענה למעשים המיוחסים לנתבע 1". גם כאן, בית המשפט קמא פסק בניגוד לפסיקה, שלפיה אין לקיים חקירה ודרישה בעובדות, ואם קיימת האפשרות, אפילו הקלושה, שעל פי העובדות המהוות את עילת התביעה, יזכה התובע בסעד שהוא מבקש, התביעה לא תימחק על הסף.

37.1. ראשית, ביהמ"ש קמא הזכיר בעצמו בפסק דינו את טענת המערער כי: "בענייננו, הפרסום של דרוקר מתבטא במסירת מידע כוזב אודות התובע לעין השביעית, שהיווה את הבסיס לכתבות המכפישות מימים 23-24.4.2019". בית המשפט קמא שגה משום שככל שטענה זו תוכת, המערער יוכל לבסס את עילת התביעה נגד המשיב מכוח סעיף 11 לחוק, ולזכות בסעד המבוקש.

37.2. שנית, המערער הפנה בבקשה לסעיפים 87-94, ו-106-113 מטיוטת כתב התביעה המתוקן שצורפה אליה. טעה בית המשפט קמא הנכבד כשקבע כי: "אין כל ניסיון להביא מידע או פרטים על אותו קשר נטען שבמסגרתו מסר הנתבע 1 מידע בקשר עם הפרסומים".

37.2.1. בסעיפים אלה, המערער חזר על טיעונו ומכתב התביעה המקורי (סעיפים 30, 67, 75, 74.4, 78, 80), המבהירים שדרוקר מסר מידע מכפיש במטרה שיתפרסם בכתבות המשיבים 2-4, לרבות ייחוס של מעשים פליליים חמורים כגון "פריצה למחשבים" ו"האזנה" מתוך סעיפים 29-18 לכתב ההגנה (ראו, סעיפים 96, 95, 109, 119, 161.4, 162 לכתב התביעה המתוקן). בסעיפים המוזכרים לעיל, הן בכתב התביעה המקורי והן בכתב התביעה המתוקן, המערער טען שוב לשיתוף פעולה ומאכניזם פסול בין המשיבים בפרסום הכתבות. גם מטענות אלה

בית המשפט קמא התעלם בפסק דינו. יצוין שכשמערער חוזר וטוען "לשיתוף פעולה" בין המשיבים בפרסום מידע שקרי, ברור גם שהוא מתכוון לכך שהמשיבים 2-4 פרסמו מידע שהגיע אליהם מהמשיב, כמקור של הכתבות.

37.2.2. בית המשפט קמא התעלם מכך שהמערער ביסס (פעם נוספת) בכתב התביעה המתוקן שצורף לבקשה את הקשרים בין המשיבים, כשטען בסעיפים 104-105: "יצוין, שבשלב זה, בהתכתבויות ובישיחות הרבות שנעשו עם ב"כ הנתבעים 2-4, לא נאמר דבר וחצי דבר אודות האופן בו ראו הנתבעים 2-4 את המילים שלא הופיעו כפשוטם בכתב ההגנה. הנתבעים כולם לא טענו זאת כלל, ואף לא הזכירו ברמז טענה זו כאשר "קרו" הדברים, ובמיוחד כאשר נדרשו ביום 24.4.2019, להסיר את המילים שלא הופיעו בכתב ההגנה המקורי, ועשו כן. ראוי לשאול, מדוע הנתבעים 2-4 לא "עמדו על שלהם" והותירו את המילים אם הן הופיעו שם? מדוע הנתבעים ציינו שפרסיקו, ראה את המילים לאחר שביצע פעולת "העתק- הדבק" לתוכן המצוי בכתב ההגנה של דרוקר? מדוע תזה זו באה לעולם, רק לאחר שהעין השביעית נתבעה בהליך דנו, ורק לאחר 4 חודשים, כשהגישה את כתב ההגנה שלה? דבר זה מוכיח שהנתבעים קיבלו מסמך אחר, שלא חל עליו החיסיון על ההליך, והורידו את המילים משום שהם ידעו שלא קיימת בפניהם ברירה אחרת".

37.2.3. בית המשפט הנכבד קמא שגה כשהתעלם שוב מטענת המערער בסעיף 110 לכתב התביעה המתוקן, לפיה דרוקר מסר מידע למשיבים 2-4, שקשור לאופן השגת תכתובות פרטיות שנערכו בין המערער לבין מר ארי הרו לפני 12-15 שנים (וללא כל קשר לתובענה). תכתובות אלה צורפו כנספחים 2-3 לכתב ההגנה שהגיש המשיב, אך בכתבות התפרסם שמדובר במידע שהושג דרך הטלפון או המחשב האישי של מר הרו. בוודאי, שברור טענה זו, היה שופך אור על התנהלותם המשותפת של המשיבים בפרסום הכתבות, ועל האופן בו הועבר בין הצדדים המידע בבסיסן.

37.2.4. בית המשפט קמא שגה כשהתעלם מסעיפים נוספים בכתב התביעה המתוקן (109-114). בסעיפים אלה טען המערער ופירט אודות הפרטים שמסר דרוקר מתוך סעיפים 18-29 ונספחים 1-5 לכתב ההגנה שהופיעו בכתבות, במטרה שיפורסמו, ולא לשם ביסוס טענותיו. זאת, לאחר שבהחלטתו מיום 6.7.2020 הורה בית המשפט הנכבד לפרט אודות המילים שהופיעו בכתבות, שאת מסירתן מייחס המערער לדרוקר.

37.2.5. בית המשפט קמא התעלם בפסק הדין (בדומה להחלטתו מיום 7.6.2020) מסעיף 115 לכתב התביעה המתוקן, לפיו מילים מסוימות שפורסמו באתר המשיבה 2, לא הופיעו בכתב ההגנה שהוגש לבית המשפט. גם זו ראייה לכך שהמשיבים 2-4 קיבלו מסמך אחר שאינו כתב ההגנה שמצוי במערכת "נט המשפט".

37.3. שלישית, בית המשפט הנכבד קמא התעלם בפסק דינו מטענה חשובה נוספת שהעלה המערער בסעיף 20 בעמ' 7 לבקשה לתיקון כתב התביעה, לפיה: "בסעיפים 107-108 לכתב התביעה המתוקן, מתוארת פנייתו של התובע לדרוקר, לקיום הליכים מקדמיים בתובענה זו. מאחר שדרוקר לא הכחיש בכתב הגנתו את שיתוף הפעולה עם הנתבעים 2-4, וכדי לבסס את הטענה שהמידע המכפיש אודות התובע, הועבר לעין השביעית עוד לפני הגשתו לבית המשפט, ביקש ב"כ התובע, כך (בסעיף 11 למכתב): "האם אתה ו/או בא כוחך, העברתם את כתב ההגנה המקורי (בתביעה הראשונה, שהגיש מרשי כנגדך) לגורמים בעין השביעית? מתי בדיוק נשלח כתב הגנה זה? (בטרם הגשתו לבית המשפט או לאחר מכן) [...] נא צרף דוא"ל/ תכתובת/ אישור מסירה ו"כל מידע על מידע" (meta data) על אודות כתב ההגנה שנשלח על ידך ו/או על ידי בא כוחך".

37.3.1. טעה בית המשפט קמא כשהתעלם מטענת המערער שסירובו של המשיב להשיב לשאלה זו, מבסס את רצונו להסתיר את העובדה שהמידע המכפיש בבסיס הכתבות נמסר על ידו למשיבים 2-4 לפני שהוגש לבית המשפט, באמצעות מסמך אחר, כשממילא מסירת המידע אינה חוסה תחת הגנה כלשהי.

37.4. **רביעית**, בית המשפט קמא **התעלם** מטענות המערער בסעיפים 121-133.3 לטיוטת כתב התביעה המתוקן שצורפה לבקשה. בסעיפים אלה, המערער ביסס את מה שכבר הוזכר בסעיפים 32-30 לכתב התביעה המקורי (באמצעות צירוף ראיות שהתכוון לצרפם לתצהיר העדות הראשית שלו בתובענה מושא ערעור זה). ראיות אלה מוכיחות שהמידע המכפיש שהוזכר בסעיפים 29-18 לכתב ההגנה, נכתב לאחר שדרוקר ידע שבפרטים אין כל אמת. התעלמות מטענות אלה כשברור שהמערער מייחס לדרוקר הן בכתב התביעה המקורי והן בכתב התביעה המתוקן את היותו מקור של הכתבות, וכן את שיתוף הפעולה שלו עם המשיבים 4-2 בפרסום דבריו המכפישים, מביאה לעיוות דין חמור למערער.

**ב.4. טעה בית המשפט קמא כשמחק בפסק הדין את עילת התביעה כלפי המשיב בשל ההגנה הקבועה בסעיף 13(5) לחוק.**

38. שגה בית המשפט קמא כשסילק בפסק הדין את התובענה על הסף ופטר את המשיב מלבסס את הגנתו לפי סעיף 13(5) לחוק. בעניין זה, נפנה שוב, לקביעות בתי המשפט בעניין **בן גביר וכהן** שצוטטו לעיל ביחס להחלטה הראשונה, לפיהם, אין לסלק תובענה על הסף מחמת סעיף 13(5) כשלא נערך כל בירור עובדתי לגבי מעשיו החמורים של המשיב, ובכך שמסר למשיבים 4-2 מידע מכפיש שימש אותם לפרסום הכתבות, לכאורה, לפני שהוגש כתב ההגנה.

39. שגה בית המשפט קמא כשהתעלם בפסק הדין מהבקשה לתיקון כתב התביעה (סעיפים 118-103), בה טען המערער שבעניינינו לא חלה ההגנה בסעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע.

40. בית המשפט קמא שגה, כשהתעלם מטענות המערער לאי תחולת ההגנה, בהתאם לקביעות בית המשפט העליון ברע"א 453/14 עו"ד מדר נ' אורן (פורסם בנבו, 1.6.2014), לפיהן: **"לא נפל כל פגם בקביעת בית משפט השלום לפיה ההגנה לא חלה בעניינינו. ודוק: הגנת סעיף 13(5) חלה רק על פרסום שנעשה במסגרת הליך שיפוטי והמכוון כלפי מי שהוא צד למשפט כאשר "תנאי לחיסוי שהפרסום אינו נעשה לזרים, כלומר לאנשים שמחוץ למשפט".** המערער טען שהמשיבים 4-2 לא היו צד להליך המשפטי שהתנהל בין דרוקר לסוריאנו בעת מסירת המידע המכפיש בבסיס הכתבות מימים 23-24.4.2019, ושהוא נובע משיקולים בלתי ענייניים ובלתי רלוונטיים לתובענה.

41. בית המשפט קמא שגה כשהתעלם מטענת המערער, לפיה **"בית המשפט העליון קבע שיש לבחון את נסיבות העניין, והוא עשוי לקבוע כי מקום שבעל דין יהפוך את ההגנה המוקנית לו בגדרי ההליך לשריון שתחתיו הוא משלח "ביד חופשית" חיצים של לשון הרע, קל וחומר כשהפרסום נעשה תוך ניצול לרעה של הגנות החוק בשני מקרים מובחנים, לא תעמוד לו הגנה מפני דיבה".** המערער הסתמך על ע"א 7517/17 גואטה נ' מיטלפונקס (פורסם בנבו, 11.11.2018), בפסי' 3 לפסק דינו של השופט נ' הנדל, שקבע כי: **"יש לחדד כי במקרים מעין אלה שלפנינו, הבחינה היא פרטנית. אין באמור, כדי לתת יד חופשית לפרסומים מבזים או משפילים כל עוד תוגש בהמשך לכך תובענה אזרחית.**

42. בית המשפט קמא שגה כשהתעלם מטענת המערער לפיה **"בית המשפט העליון הדגיש את חשיבות קיומם של התנאים שנקבעו בהלכת זיידמן, לרבות התנאי המהותי, שמסמכים שנשלחו למי שאינו צד להליך משפטי, לא יחסו באופן "אוטומטי", תחת הגנות חוק איסור לשון הרע. משמע, הפרסומים של המידע המכפיש בבסיס הכתבות מימים 23-24.4.2019 שנמסרו מדרוקר לעין השביעית, אינם חוסים תחת הגנת הסעיף, משום שהעין השביעית לא הייתה צד להליך בין דרוקר לסוריאנו".** המערער הסתמך כאן על פסיקת בית המשפט העליון בעניין **הרם וזיידמן.**

43. בית המשפט קמא שגה כשהתעלם מטענת המערער לפיה ההגנה בסעיף 13(5) לא תינתן לבעל דין על כל התבטאות, בכל נסיבתה. ההגנה ניתנת לבעל דין כדי למנוע חבלה בתקינות ההליך, ולשם הבטחת קיומו של הליך משפטי הוגן

ויעיל. המערער טען, כי הפרסום של המשיב למשיבים 2-4, שכלל מידע מכפיש מתוך כתב ההגנה, ושימש לכתבות מימים 2019.4.23-24, אך ורק בשל הצורך שיתפרסם, במטרה להניא את המערער מלהמשיך את ניהול התביעה, אינו תורם לקיומו של הליך משפטי הוגן ויעיל, אלא מביא לתוצאה הפוכה שתרתיע את המערער באופן לא הוגן מלנהל את תביעתו. טענות אלה בוססו על האמור בפסי' 8 לפסק דינו של השופט א' ריבלין ברע"א 1104/07 עו"ד פואד חיר נ' עו"ד עודד גיל, סג(2) 511 (2009).

44. בית המשפט קמא שגה כשהתעלם מטענת המערער, שבתי המשפט יישמו את הלכת זיידמן ודחו טענות של בעלי דין שניסו להישען על ההגנה מכוח סעיף 511(5), כשהפרסום נעשה למי שאינו צד להליך וכשהפרסום לא נועד לקיים משפט תקין. המערער הסתמך על פסיקות של בתי המשפט, לרבות ת"א (שלום חי) 29846-06-16 אייל שטייניץ, עו"ד נ' אליעד שרגא (פורסם בנבו, 02.06.2020); ק"פ (שלום פ"ת) 19346-06-09 עו"ד ישראל עזיאל נ' מאיר שרבט (פורסם בנבו, 13.11.2016); ת"א (שלום ת"א) 22933-09-09 קיי.אס.פי. מחשבים (תל אביב) בע"מ נ' גלובס פבלישר עתונות, (1983) בע"מ (פורסם בנבו, 05.05.2014);

45. בית המשפט קמא התעלם מטענת המערער, לפיה גם בית המשפט עצמו, לא קיבל באופן "אוטומטי" את הטענה, כי ההגנה הקבועה בסעיף 513(5) תחול בכל המקרים, אלא רק במצבים בהם נתבע הראה שהפרסום נעשה כחלק מההליך המשפטי. בית המשפט קמא קבע בפסי' 16.1 להחלטתו בת"א (שלום ת"א) 41839-04-16 גוטר נ' סידי (פורסם בנבו, 6.3.2018), כי: "במקרה דנא, אומנם מתנהלים הליכים משפטיים בין התובע (באמצעות רעייתו) לבין הנתבעת, ברם אלו עוסקים בפירוק השיתוף בנכס. לא ביחסים מול השוכרת ולא בדמי השכירות. לא ניתן אפוא לראות במכתב ככזה שנעשה תוך כדי הליך משפטי, ולכן הניסיון להתבסס על הגנה זו – נדחה".

46. בסעיפים 4(ב) ו-4(ג) לפסק דינו של בית המשפט קיימת (פעם נוספת) סתירה שאינה ברורה. בסיפא לסעיף 4(ב) לפסק הדין נקבע כי: "למעשה, כל שניתן להבין מהטענות בבקשה לתיקון כתב התביעה, הוא שהטענות עודן מתבססות על העברת עותק מכתב ההגנה כתביעה הקודמת לנתבעים 2-4, אך בלי ניסיון לטעון שהנתבע 1 הוא הוא שהעביר את כתב ההגנה". בפסקה 4(ג) נקבע כי: "במסגרת ההחלטה נקבע שמסירת עותק מכתב ההגנה הינו פרסום שנעשה בקשר עם ההליך ולכן זוכה להגנה המוחלטת הקבועה בחוק... כל עוד נמצא שהטענה היחידה המיוחסת לנתבע 1 בקשר עם הפרסומים נשוא התביעה הינה מסירת עותק מנוסח כתב ההגנה, הרי שחלה אותה הגנה מוחלטת הקבועה בחוק". קביעות סותרות אלה של בית המשפט קמא, מנוגדות גם לקביעתו מיום 6.7.2020 (בסעיף 10), כי: "במילים אחרות, אותו 'פרסום' שעשה המבקש ועליו מתבססת תביעה זו נגדו, הינו בחילופי דברים שבינו לבין המשיבים הפורמאליים...".

47. ראשית, בהתייחס לסתירה בהחלטת בית המשפט קמא, המערער טען בסעיף 96 לבקשה, כי: "כתב התביעה המתוקן, מבסס את אחריותו של הנתבע בפרסום הכתבות מימים 2019.4.23-24, בכך שהביא את דברי הלשון הרע לעין השביעית, וגרם בכך לפרסומם. הפרסום מתבטא במסירת כתב ההגנה לעין השביעית טרם הגשתו לבית המשפט, כשפעולת ההגשה נועדה לעשות שימוש לרעה בהגנות החוק, מתוך מטרה שהמידע המכפיש יפורסם 'בחופשיות' על ידי הנתבעים 2-4, וכביכול, ללא קשר אליו". המערער גם טען בסעיף 144 לכתב התביעה המתוקן (כפי שטען בסעיף 41 לכתב התביעה המקורי), כי: "התובע 1 הבהיר לנתבעים 2-4, כי דרוקר מסר להם העתק אחר של כתב ההגנה, אך אפילו בכתב ההגנה שמופיע באתר לעין כל, אין זכר למילים: 'האקינג בשירות אוליגרכים' או למילה Hacking" (ראו גם, סעיף 96 לטיוותת כתב התביעה המתוקן לפיו: "המכניזם הפסול שבין הנתבעים כולם, הוא תעודת עניות עבורם. מצד אחד, דרוקר הכין כתב הגנה, שכלל פריטים רבים שאין בהם אמת ואינם קשורים כלל להגנתו בהליך הנוסף, ומסר אותו לעין השביעית, על מנת שתיתן פומביות לדבריו הפוגעניים, ללא קשר לתובענה הקודמת ולצרכיה...").

48. **שנית**, שגה בית המשפט קמא, כשקבע שכל התשתית העובדתית שהוצגה על ידי המערער ביחס למסירת המידע של המשיב למשיבים 2-4 ששימש לפרסום הכתבות "מסתכמת" בהעברת נוסח אחר של כתב ההגנה. לא נחזור על הדברים, אך נזכיר שהמערער הוכיח שמידע שלא הופיע כלל בכתב ההגנה, פורסם בכתבות; המערער הוכיח שדרוקר הוא שהזוין את המשיבים 2-4 במידע ששימש לפרסום הכתבה (שלא הוכחש); המערער הוכיח שהדרך היחידה של המשיבים 2-4 לקבל מידע שלא פורסם בכתב ההגנה הייתה דרך המשיב; המערער הוכיח את שיתוף הפעולה בין המשיבים ואת העברת המידע ביניהם, כשהמשיבים 2-4 התבקשו להוריד את המילים שלא הופיעו בכתב ההגנה, **ועשו כן**; **מכל מקום, אופן העברת המידע בין הצדדים**, שיתוף הפעולה, וצורת התקשורת בין הצדדים **תוכח במהלך הדיון כשאחריותו של המשיב תיבחן על פי סעיף 11 לחוק**. כמו כן, בדיון גם תתברר הסיבה שהמשיבים 2-4 לא דרשו לקבל תגובה טרם פרסום הכתבות, כשהדבר היה מצופה מהם.

49. **שלישית**, אין להתייחס לסעיפים 18-29 לכתב ההגנה של דרוקר, כסעיפים 'מוגנים' רק משום שנכתבו "בכתב הגנה". מדובר **בביטויים פוגעניים שאין להם כל קשר לתובענה** (אליהם צורפו מסמכים בני 12-15 שנים שהושגו **באופן בלתי חוקי שאין להם קשר לתובענה**). עצם כתיבתם בכתב ההגנה (ובמקביל מסירתם לצדדים שלישיים) נועדה לעצם פרסומם. מדובר בניסיון של המשיב לנצל לרעה את הגנות החוק, במובן זה, שההגשה לבית המשפט היא טכנית בעיקרה, ונועדה להסתיר את פעולת העברת המידע ששימש לפרסום הכתבות מושא התובענה, במטרה לחסות תחת הגנות החוק ולחמוק מתביעת דיבה. דברים אלו יכולים להתברר רק במהלך הדיון. ובוודאי שלא בשלב מקדמי של ההליך, כשלא הונחה כל תשתית עובדתית מצד המשיב, שעליו הנטל להוכיח את הגנותיו.

#### **ב.4. שגה בית המשפט הנכבד כשציין בפסק הדין שהמבקש לא תמך את העובדות בתצהיר שצירף לבקשה**

50. בית המשפט הנכבד שגה כשקבע (בסעיף 24), כי: "אם מבקשים לתקן את כתב התביעה **בטענה עובדתית**, יש לתמוך הבקשה בתצהיר המתייחס לאותה טענה עובדתית. דא עקא, שבתצהיר התומך בבקשה, תצהיר התובע 1, אין **לא מילה ולא חצי מילה** המתייחסת לטענה עובדתית כזו".

50.1. **ראשית**, בית המשפט הנכבד קמא שגה, משום שמלבד העובדה שהוא צירף תצהיר לבקשתו, בתיקון כתב תביעה יש להצהיר רק על עובדות חדשות או נוספות שלא הופיעו בכתב התביעה המקורי, ולפרט את הסיבות שבגינן יש להוסיפן כעת (ראו, תקנות 91-92; אורי גורן, סוגיות בסדר דין אזרחי, מהדורה אחת עשרה, עמ' 361). בענייננו כתב התביעה המתוקן הוגש לאור מתן הוראה לכך על ידי בית המשפט קמא להבהיר את עילת התביעה נגד המשיב. המערער הצהיר על כך בסעיף 5 לתצהירו. בנוסף, כתב התביעה המתוקן, רובו ככולו, חוזר על אותן עובדות שהופיעו בכתב התביעה המקורי, שנסבו על מסירת המידע ששימש לפרסום הכתבות (מתוך סעיפים 18-29 לכתב ההגנה של דרוקר בתביעה הראשונה, וכן הנספחים שצורפו לו), כפי שפורט בהרחבה לעיל. עובדות אלה נסבו גם בכתב התביעה המתוקן סביב עיון במסמכים (כתבי ההגנה של דרוקר בתובענה הראשונה, הכתבות מושא התובענה, מסמכים שהוגשו בתיק, ומספר נספחים שצורפו בכתב התביעה המתוקן שהמערער הצהיר על הוספתם עקב מתן ההחלטה להתיר לו לתקן את כתב התביעה). המערער אף הצהיר בבקשה לתיקון כי הסעיפים אליהם הפנה בכתב התביעה מוכרים לו מעיון במסמכים או מידיעה אישית או מייעוץ משפטי שקיבל.

50.2. **שנית**, כבר בסעיף 6 לתצהירו של המערער נכתב, כי: "תצהירי זה יפנה לסעיפים מתוך כתב התביעה המתוקן, המציגים את מסכת העובדות המבהירה את עילת התביעה נגד דרוקר, לרבות התשתית לאחריותו "ככותב משותף" של הפרסומים, שהתבטאה בכך, שהביא את דבריו המכפישים לכלי התקשורת שפרסם את הדברים בפועל (הנתבעים 2-4), בין היתר, על רקע הקשרים הענפים וארוכי השנים בין הנתבעים, וכן באמצעות העובדות והאסמכתאות לכך".



50.3. במקרים כגון דא, גם לא היה כל צורך בצירוף תצהיר. ראו, תא"מ (שלום ת"א) 31649-07-19 חקק נ' אלפא ליסינג נהיגה עצמית בע"מ (פורסם בנבו, 21.06.2020), בפס' 29 להחלטתו של השופט א' צור: "דברי המבקש בבקשתו נסמכים על טענות אותן טענה המשיבה וכן על כתבי הטענות אשר הוגשו בתיק. מכוח עובדות אלו, שטח המבקש בפני בית המשפט את טיעונו בבקשתו. על כן, אני מוצא כי בנסיבות העניין - לא היה צורך בתצהיר לאימות לבקשתו".

50.4. שלישית, מכל מקום, גם אם נפל פגם כלשהו בתצהיר, בית המשפט הנכבד שגה, משום שגם במקרים בהם נפלו פגמים קיצוניים הרבה יותר מענייננו בתיקון כתב תביעה, אף כאלה שהוגשו מכוח תקנה 92 לתקנות, בתי המשפט נקטו גישה ליברלית בתיקון כתבי טענות. כך למשל, בת"א (מחוזי ת"א) 22731-07-10 אברג'ל נ' עו"ד רפי אורלינסקי (נבו, 8.4.2011), נקבע על ידי בית המשפט המחוזי, מפי כב' השופטת א' נחילאלי היאט, בפס' 6, 10-11, 12, כך:

6. "לטענת המשיבים 1- 2 יש לדחות את הבקשה ממספר טעמים, הן כי אינה נתמכת בתצהיר על אף שהמבקש עתר להוסיף עובדות חדשות לכתב התביעה; הן כי ערף תיקונים בכתב התביעה שאת תיקונים לא בקש מראש וללא כל הסבר, תיקונים שחורגים מהנושאים שבקש לתקן; גם נטען כי הבקשה הוגשה בחוסר תום לב; כי התיקון המבוקש אינו נובע מכתב ההגנה של המשיבים 3- 5, כנטען על-ידי המבקש בבקשה; כי הבקשה הוגשה בשיהוי ניכר ולאחר שמיעת עדותו המוקדמת של המבקש; כי תיקון כתב התביעה יביא לתוצאות לא צודקות".

10. "כאמור בספרו של כבוד הנשיא (בדימוס) השופט א' גורן, "סוגיות בסדר דין אזרחי" (מהד' שמינית) בעמ' 140: "...גישת בתי המשפט לתיקון כתבי-טענות היא ליברלית, מן הטעם כי, בדרך כלל, התיקון נועד להועיל לבעל הדין להגיע לגיבוש השאלות האמיתיות השנויות במחלוקת ביניהם, וכך לייעל את ההליך המשפטי". כך יש לבחון אם יש בתיקון המבוקש לפי תקנה 92 לתקנות, כדי לתרום ליעילות הדיון ולצורך הכרעה בשאלות הנדרשות לביורר ההליך [ראו: רע"א 330/85 אלבו נ' רבינטקס תעשיות בע"מ, פ"ד לט(2) 556]; כך יש לבחון את השיקולים והנסיבות הרלוונטיות למקרה הנדון. נראה כי אין צורך להכביר מילים ולהביא את הפסיקה הרבה שניתנה בסוגיית תיקון כתבי טענות, פסיקה מושרשת מאז שנים רבות ואשר רובה ככולה תומכת בעמדה הליברלית המאפשרת תיקון כתבי טענות שמוגשים בשלבים המוקדמים של הדיון.

11. כפי שכבר ציינתי בהחלטה מיום 30.12.10, מאפשרת תקנה 92 לתקנות להגיש בקשה לתיקון כתב תביעה כשהדבר יעיל ונדרש לביורר המחלוקת".

"להדגיש כי לא התעלמתי מטענות המשיבים לעניין אופי התיקון המבוקש, לענין מהותו כפי שצינתי לעיל, אלא שטענות אלה גם אם יש בהן ממש הרי מאחר שאנו מצויים בתחילת ההליך אין זה ראוי כי בשלב זה "יכריע" בית המשפט באופן מהותי בטענות כתב התביעה לגופן".

50.5. מכל מקום, ככל שבית המשפט הנכבד קמא סבר שקיים פגם כלשהו, הוא יכול היה להורות על הגשת התצהיר פעם נוספת, כשממילא, לא היה נגרם כל נזק למאן דהו. ברם, לא זו הסיבה שבקשתו של המערער לא התקבלה אלא החלטתו של בית המשפט קמא הנכבד, שלא לברר את התובענה לגופה, כפי שמתגלה כבר בהחלטה מיום 7.6.2020, וביתר שאת בפסק הדין מיום 18.8.2020.

51. בית המשפט הנכבד מתבקש לקבל את הערעור ולחייב את המשיב בהוצאות המערער.

גבריאל שמגר, עו"ד

אילן בומבך, משרד עורכי דין

ב"כ המערער

אילן בומבך, עו"ד

"11"



## בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' דרוקר ואח'

מספר בקשה: 5

לפני כבוד השופט רונן אילן

המבקש: רביב דרוקר

נגד

המשיבים: 1. וולטר סוריאנו  
2. עו"ד אילן בומבך

משיבים פורמליים: 1. העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית  
2. שוקי טאוסין  
3. אורן פרסיקו

### החלטה

לפני בקשה לסילוק התביעה על הסף בטענה להיעדר עילה.

#### הרקע לבקשה

1. בתביעה נשוא החלטה זו עותרים המשיבים (התובעים) לחיוב המבקש והמשיבים הפורמליים (כולם – הנתבעים) בפיצוי בסך כולל של 580,000 ₪ ובטענה להוצאת לשון הרע. המבקש, רביב דרוקר, הינו הנתבע 1 בכתב התביעה. המשיבים, הינם התובעים בכתב התביעה. המשיבים הפורמליים, הינם הנתבעים 2 – 4 בכתב התביעה.
2. להלן, בתמצית, העובדות כפי שהן מובאות בכתב התביעה המתוקן, אשר הוגש ביום 4.6.19:
  - א. במהלך פברואר 2018, הגיש המשיב 1, וולטר סוריאנו (להלן: "סוריאנו") תביעה נגד המבקש (ת.א. 43260-02-18) ובה עתר לחיוב המבקש בפיצוי בסך של 500,000 ₪ ובהתבסס על טענות להוצאת לשון הרע (להלן: "התביעה הקודמת"). במסגרת התביעה הקודמת, טען סוריאנו כי במהלך ראיון עם המבקש בתכנית רדיו ביום 11.2.18, התבטא המבקש באופן המייחס לסוריאנו קשר לפעילות פסולה של איסוף מידע והתחקות אחר חוקרים ממשטרת ישראל. פרסום זה הציג את סוריאנו, כך נטען, כמי שהוא לא פחות מ"איש צללים" של ראש הממשלה, מר בנימין נתניהו, ואשר נשלח מטעמו לעקוב אחר שוטרים במחלקת החקירות של משטרת ישראל. פרסום זה, כך נטען בתביעה הקודמת, מהווה הוצאת לשון הרע ובגינו יש לחייב בפיצוי סוריאנו על נזקיו, ולחילופין בפיצוי ללא הוכחת נזק. ניסיון ליישוב המחלוקות לא צלח, וביום 18.4.19 הגיש המבקש את כתב ההגנה מפני התביעה הקודמת. בכתב ההגנה, כופר המבקש בטענות המועלות כנגדו וטוען שאין בסיס לתביעה. פירוט טענות ההגנה של המבקש מפני התביעה הקודמת, איננו רלוונטי להכרעה בבקשה זו.



## בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-05-32058 סוריאנו נ' דרוקר ואח'

- ב. המשיבה הפורמלית 1, העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית, הינה עמותה רשומה המפעילה אתר אינטרנט המכונה "העין השביעית" ("האתר"). המשיב הפורמלי 2, שוקי טאויג, הינו עורך האתר והמשיב הפורמלי 3, אורן פרסיקו, הינו עיתונאי אשר גם מעלה כתבות פרי עטו לאתר.
- ג. ביום 23.4.18, פורסמה באתר כתבה אשר כותרתה "כתב הגנה חושף פרטים על קשריו של וולטר סוריאנו לנתניהו" (להלן: "הפרסום הראשון"). כתבה זו, הפרסום הראשון, עוסקת בעיקרה בסקירת טענותיו של המבקש כפי שהובאו בכתב ההגנה שהוגש מטעמו מפני התביעה הקודמת.
- ד. מיד בעקבות הפרסום הראשון, פנה סוריאנו (באמצעות פרקליטו – המשיב 2) למשיבים הפורמליים, וטען שהפרסום הראשון מהווה הוצאת לשון הרע, וכן כי לא תעמוד למשיבים הפורמליים ההגנה הנתונה למי שמצטט כתבי טענות, שכן הפרסום הראשון כולל פרטים ואמירות שכלל אינם חלק מכתב ההגנה. הטרזניה שהעלה סוריאנו בקשר עם הפרסום הראשון, התייחסה בעיקר לכותרת המשנה של הפרסום הראשון, אשר כללה את הביטוי "פניות של סוריאנו לנתניהו על רקע עסקאות נשק". אמירה זו, טען סוריאנו, איננה נכונה וכלל איננה מופיעה בכתב ההגנה. טרוניה נוספת של סוריאנו בהתייחס לפרסום הראשון, הייתה ביחס לשלל ציטוטים שהובאו בפרסום הראשון, דווקא מתוך אותו פרק בכתב ההגנה אשר הגיש המבקש ואשר כותרתו "על התובע בקצרה". באותו פרק בכתב ההגנה (סעיפים 18 – 29) תיאור אשר לפי הנטען, מלמד על זהותו ופועלו של סוריאנו. ציטוט נרחב של מידע זה בפרסום הראשון, כך נטען, מהווה כשלעצמו הוצאת לשון הרע כלפי סוריאנו.
- ה. למחרת היום, ביום 24.4.18, הובאה באתר כתבה נוספת בקשר עם סוריאנו, וכותרתה: "נוני חיפש אותך, אבי פחימה מודיע שהכל בסדר" (להלן: "הפרסום השני"). בחלקו הראשון של הפרסום השני, מובאות נוספות מתוך כתב ההגנה אשר הוגש מטעם המבקש בגין התביעה הקודמת, ובפרט כאלו המתייחסות למסמך אשר צורף כנספח 1 לכתב ההגנה, ואשר הוכתר בכותרת "העתק מרשימת טלפונים בלשכת נתניהו". בחלקו השני של הפרסום השני, טענות נוספות ביחס לעסקיו של סוריאנו בכלל וקשריו עם עו"ד יצחק מולכו בפרט. אף אלו, לפי הנטען בפרסום השני, מתוך כתב ההגנה ומסמך נוסף שצורף כנספח 4 לכתב ההגנה וכוונה "letter Of Intent מיום 16.1.03".
- ו. מיד בעקבות הפרסום השני, שב סוריאנו ופנה למשיבים הפורמליים, ושוב - בטענה להוצאת לשון הרע שבצעו כלפיו. טענות סוריאנו ביחס לפרסום השני, מתמקדות באמירות המייחסות לחברה שבבעלותו פעולות מתוחכמות של מעקב, איסוף מידע והשגת נתונים, ובשירות לקוחות שונים. בפרט, הלין סוריאנו על השימוש שנעשה בפרסום השני בביטוי "Hacking" כביטוי לשירותים שהעניקה החברה שבבעלותו, שכן לשיטתו לביטוי זה משמעות שלילית במיוחד, והיא נתפסת כביטוי לפעילות לא חוקית של שימוש במערכות מחשב.



## בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' דרוקר ואח'

עוד הלין סוריאנו בפנייתו על השימוש החוזר ונשנה בביטוי "אוליגרכים" לייצוג לקוחות שלו בפרסום השני, ככזה המציג אותו באור שלילי.

לטענת סוריאנו, פרטים אלו בפרסום השני, הביטויים "Hacking" ו-"אוליגרכים", כלל לא היוו חלק מכתב ההגנה וכך גם שני שמות של מי שנטען שהיו לקוחות החברה (מר דימיטרי ריבולבלב וגבי רות פרסול). הבאת אלו בפרסום השני איפוא, כך טוען סוריאנו, שוללת את אפשרות המשיבים הפורמליים לחסות בהגנה הנתונה בחוק איסור לשון הרע לציטוטים מכתבי טענות בהליך משפטי, אך גם מלמדת על קשר ישיר שבין המבקש למשיבים הפורמליים.

כך, לפי טענת סוריאנו, מתברר שהמבקש הוא זה שמסר למשיבים הפורמליים את המידע שהובא בפרסום השני, אך לא בכתב ההגנה.

ז. בעקבות פניית סוריאנו, תוקן הפרסום השני והוסרו ממנו הביטויים עליהם הלין - הביטויים "Hacking" ו-"אוליגרכים", ושמותיהם של השניים - מר דימיטרי ריבולבלב וגבי רות פרסול.

דא עקא, ולפי טענת סוריאנו גם לאחר תיקון זה, נותר הפרסום השני בגדר "הוצאת לשון הרע" כלפיו, באשר הוא מוסיף לייחס לו "פריצה למחשבים בשירות בעלי הון", שזה, במלים אחרות, ייחוס מעשים פליליים. לפי טענת סוריאנו, בכתב ההגנה שהגיש המבקש בתביעה הקודמת אין כלל ייחוס מעשה שכזה של "פריצה למחשבים" לסוריאנו ולכל היותר ניתן למצוא בכתב ההגנה אמירות לפיהן זהו שירות שהציעה החברה שבבעלותו בעבר ללקוחותיה. לפיכך, כך טוען סוריאנו, האמירות בפרסום השני המייחסות לחברה "פריצה למחשבים" אינם דיווח הוגן על שנכתב בכתב ההגנה.

ח. בימים שלאחר הפרסום השני, החליפו הצדדים מכתבים שבהם התבצרו בעמדותיהם. סוריאנו בטענה להוצאת לשון הרע והתנהלות לא הוגנת, אפילו בריבונות. המשיבים הפורמליים בטענה הדוחה מכל וכל את טענותיו. כך, בהיעדר הסכמה, הוגשה ביום 15.5.19 התביעה בתיק זה, כאשר סוריאנו לבדו הוא התובע.

ט. בעקבות הגשת התביעה, ביום בו הוגשה, פרסמו המשיבים הפורמליים כתבה נוספת אשר כותרתה "סיקורנו תביעת השתקה - ונתבענו" (להלן: "הפרסום השלישי"). גם על פרסום זה התרעם סוריאנו. לטענתו, סיקור התביעה בפרסום השלישי נעשה בצורה לא מאוזנת, מגמתית, ובאמירות שאינן אמת. אמירות שכולן שיקוף עמדת המשיבים הפורמליים בלבד, בלי כל ניסיון לייצוג הוגן של עמדתו.

י. הגשת תביעה זו זכתה לכיסוי בתקשורת, וביום 19.5.19 התנהל ראיון משותף של עו"ד אילן בומבך (המשיב 2) ומר שוקי טאוסיג (המשיב הפורמלי 2) בתחנת רדיו. במהלך הראיון המשותף, לאחר דברים שאמר עו"ד בומבך, טען מר טאוסיג כי הדברים שאמר עו"ד בומבך מהווים "אוסף של שקרים". בהמשך, כך נטען, המשיכו המשיבים הפורמליים והציגו באתר את עו"ד בומבך כמי שאיננו דובר אמת בכל הקשור לתביעה.



## בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' דרוקר ואח'

בכתבה אשר פורסמה באתר למחרת היום, 20.5.19, בקשו המשיבים הפורמליים להראות כיצד, לשיטתם, לא אמר עו"ד בומבך את האמת בעימות שהתקיים יום קודם. עו"ד בומבך מלין ארוכות על הטענות המובאות בכתבה זו, אך טענותיו (סעיפים 111 – 133 לכתב התביעה המתוקן) אינן עוסקות במבקש ולכן אינן רלוונטיות לצורך החלטה זו.

### הבקשה לסילוק התביעה על הסף

בכתב ההגנה, טוען המבקש כי יש לסלק את התביעה על הסף ככל שהיא מתייחסת אליו. לפי גרסת המבקש, אין לו כל קשר לפרסומים בגינם הוגשה התביעה, פרסומים שכולם פרי מעשי המשיבים הפורמליים ואינם קשורים אליו כלל. המבקש סוקר את טענות המשיבים בכתב התביעה המתוקן, וטוען כי מתוך עשרות סעיפי התביעה השונים, שמו שלו נזכר רק במספר בודד של סעיפים (סעיפים 7, 8, 12, 41, 46, 47, 66 ו-67), אלא שאף באלו הסעיפים הוא מובא כטענות רקע בלבד. למעשה, כך טוען המבקש, הטענה היחידה כלפיו בקשר עם הפרסומים נשוא התביעה היא שהוא הוא זה שהעביר למשיבים הפורמליים מידע, אשר לא היווה חלק מכתב ההגנה שהגיש בתביעה הקודמת.

המבקש מכחיש מכל וכל את הטענה להעברת מידע כלשהו למשיבים הפורמליים, וטוען כי הטענה הזו נסתרה מניה וביה כבר מעיון בכתב ההגנה שהגיש, שכן ניכר מתוכנו שהוא כולל את כל אותן טענות עליהן מתבססת תביעה זו.

עוד טוען המבקש כי הגשת תביעה זו נגדו מהווה שימוש לרעה בהליכי משפט, שכן זו דוגמה מובהקת לתביעת השתקה, אשר תכליתה היחידה להלך אימים ולחסום ביקורת על סוריאנו. בתגובתם לבקשה, טוענים המשיבים שאין לה כל בסיס וכי התביעה עוסקת בפעילות משולבת של כלל הנתבעים. של המבקש ושל המשיבים הפורמליים אשר עשו יד אחת והביאו להוצאת לשון הרע כלפי סוריאנו.

לפי גרסת המשיבים, העביר המבקש למשיבים הפורמליים מידע אשר איננו חלק מנוסח כתב ההגנה שהגיש בגין התביעה הקודמת וממעשה זו נובעת אחריותו. המשיבים מצביעים על הבדלים בין נוסח כתב ההגנה המצוי בתיק בית המשפט, לנוסח קודם ושונה אשר הגיע לידי המשיבים הפורמליים וכלל פרטים נוספים בקשר עם טענות ההגנה של המבקש. האפשרות היחידה לאופן מסירת הנוסח השונה של כתב ההגנה למשיבים הפורמליים הינה מסירתו על ידי המבקש במישרין ומכאן, זו גרסת המשיבים, אחריותו לפרסומים. לשיטת המשיבים, ניתן לראות במבקש "כותב משותף" של הפרסומים נשוא התביעה.

המשיבים מבקשים להדגיש את הזהירות בבחינתה של בקשה לסילוק תביעה על הסף, וטוענים כי נוכח הטענות המובאות בכתב התביעה, חלקן כלל איננו מוכחש בכתב ההגנה וחלקן מוכחש בלשון כוללנית, אין כל בסיס לבקשה.

ביחס לטענות המבקשות לסווג תביעה זו כ"תביעת השתקה", טוענים המשיבים שאין בסיס לטענות ועל כל פנים, אין בטענה זו כדי לבסס טענה לסילוקה של תביעה על הסף.



## בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' דרוקר ואח'

### דין

5. על אף ההצגה הנרחבת (יחסית) של הטענות בכתב התביעה המתוקן, העובדות הנדרשות לבירור בקשה זו מצומצמות וממוקדות. התביעה עוסקת ב- 4 פרסומים נפרדים. הפרסום האחרון מבניהם, הינו זה שנעשה במהלך העימות שבין המשיב 2, עו"ד בומבך, למשיב הפורמלי 2, מר שוקי טאוסטיג, במהלך שידור הרדיו ביום 19.5.19. פרסום זה הביא לתיקון כתב התביעה והוספת עו"ד בומבך כבעל דין, כתובע נוסף. לפרסום זה אין כל קשר למבקש, אין כל עתירה המתייחסת למבקש בקשר לפרסום זה וממילא שגם החלטה זו לא עוסקת כלל בטענות בקשר עם אותו הפרסום. הפרסום השלישי מבין הפרסומים נשוא התביעה, הינו זה שנעשה ביום 15.5.19, בעקבות הגשת התביעה בתיק זה. גם הטרוניות בקשר עם הפרסום השלישי לא עוסקות במבקש ואינן רלוונטיות להחלטה זו. כך מתברר שהטענות כלפי המבקש הינן טענות סוריאנו בלבד וכי אלו מתייחסות לשני הפרסומים שנעשו טרם הגשת התביעה – הפרסום מיום 23.4.19 (הפרסום הראשון) והפרסום מיום 24.4.19 (הפרסום השני). על פרסומים אלו מתבססת התביעה כלפי המבקש.
6. לטענת המבקש, התביעה כלפיו בתיק זה מהווה ביטוי מובהק של "תביעת השתקה", ומכאן ההצדקה לסילוק התביעה על הסף. כפי שמובא על ידי שני הצדדים בבקשה מיום 29.6.20 ובתגובה מיום 2.7.20, בפסק דין שניתן לאחרונה על ידי מותב זה (ת.א. 30803-05-17 מכלוף נ' בן שושן [פורסם בנבו] 15.6.20) התייחסות נרחבת לסוגיה זו של "תביעות השתקה". באותו עניין הוטעם כי בירור טענה לסיווגה של תביעה, בין בטענה להוצאת לשון הרע ובין בכלל, ככזו שהיא "תביעת השתקה", כרוך בדרך כלל בבירור עובדתי. יישום המבחנים המקובלים לסיווג תביעה ככזו, מראה שאומנם העניין נשוא תביעה זו מעורר עניין החורג מעניינם הפרטי של הצדדים, ברם אין זה ברור מאליו כי בין הצדדים פערי כוח משמעותיים וודאי שאין זה ברור מאליו שהתביעה הוגשה בטענה לסכום נזק מופרך, כאשר העתירה ביחס למבקש הינה לחיובו בפיצוי בסך של 160,000 ₪ (סעיף 135 בכתב התביעה המתוקן). ואף שאין לבטל תביעה בסכום כלשהו, ודאי שלא בסכום כזה, ספק אם זהו המקרה לתביעה בסכום המצביע על סיווג התביעה כ"תביעת השתקה". על כל פנים, בחינת אפשרות זו מחייבת בירור עובדתי, אין מקומה בשלב זה של הדיון, ואין טענה זו מבססת טענה לסילוק התביעה על הסף. כך נותרה לבירור הטענה לסילוק התביעה על הסף בשל היעדר עילה.
7. בהתאם למושכלות יסוד של דיני הפרוצדורה האזרחית, "פרשת התביעה מגלה עילה אם התובע, בהנחה שיוכיח את העובדות הכלולות בתביעתו, זכאי יהיה לקבל את הסעד המבוקש על ידיו" (ע"א 109/49 חברה להנדסה ולתעשייה בע"מ נ' מזרח שירות לביטוח, פ"ד ה 1585, 1591).



## בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו ג' דרוקר ואח'

מעצם טיבו, הדיון בבקשה למחיקה על הסף מחמת העדר עילה הוא דיון משפטי המתמקד בבחינת כתב התביעה, הא ותו לא. "שאלת קיומה של עילה אינה נוגעת ישירות להוכחות שיובאו במשפט. הבחינה של קיום עילה נעשית אך ורק על יסוד האמור בכתב התביעה" (רע"א 3312/04 אשורנס גנרל דה פרנס ג' הכונס הרשמי בתפקידו כמפרק בנק הצפון אמריקה, [פורסם בגבו], 26.10.05, פסקה 11 בפסק הדין של השופט גרוניס). כך גם אין צורך לצרף תצהיר לבקשה כאמור, שכן בית המשפט אינו מברר את אמיתות העובדות אלא יוצא מתוך הנחה שהתובע יצליח להוכיח את כל העובדות להן טען (רע"א 194/87 סאלח ג' רשות הפיתוח, פ"ד מד (2), 185, 187). זו גם הסיבה לכך שהחלטה זו כוללת תיאור הטענות בכתב התביעה, ומבלי להידרש לטענות המפורטות בכתבי ההגנה. טענות שלעת זו אינן רלוונטיות לבירור הבקשה.

נוכח בקשה זו, יש לבחון אם כתב התביעה מגלה עילת תביעה כלפי המבקש. אם יזכה המשיב 1, סוריאנו, בסעד לו עתר כלפי המבקש, בהנחה שיוכיח את כל העובדות להן טען בכתב התביעה.

עיון בכתב התביעה המתוקן מעלה כי את החלק העוסק במבקש ניתן לחלק לשניים. החלק הראשון בטענות כלפי המבקש, איננו קשור כלל לפרסומים נשוא התביעה אלא לפרטים אשר בחר המבקש לכלול בכתב ההגנה שהגיש במסגרת התביעה הקודמת. לטענת המשיבים (למשל סעיפים 29 ו-30 בכתב התביעה המתוקן), בחר המבקש לכלול בכתב ההגנה שהגיש בגין התביעה הקודמת שלל פרטים שאינם נדרשים כלל לבירורה ורק כמעשה נקמנות כלפי המשיב 1, סוריאנו, ובניסיון להרתיעו מפני עמידה על טענותיו בתביעה הקודמת. דא עקא, שהעתירות לפיצויים בכתב התביעה המתוקן כלל אינן עוסקות בטענות שטען המבקש בכתב ההגנה בתביעה הקודמת, ככל הנראה מתוך מודעות להגנה המוחלטת שנתונה לבעל דין על פרסום שנעשה תוך כדי דיון בבית המשפט (סעיף 13 (5) בחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965; להלן: "החוק").

כך מסתבר שטענות המשיבים ביחס למה שנטען בכתב ההגנה בתביעה הקודמת מובאות כרקע בלבד, ולא בניסיון לבסס עילת תביעה כלפי המבקש.

החלק השני המתייחס למבקש בטענות המשיבים בכתב התביעה המתוקן, הינו זה העוסק בשני הפרסומים המתייחסים לסוריאנו, ואשר נעשו בעקבות הגשת כתב ההגנה בתביעה הקודמת, ביום 23.4.19 וביום 24.4.19.

מעיון בכתב התביעה המתוקן, עולה כי המשיבים אינם מייחסים למבקש את ביצוע מי מאותם שני פרסומים. המשיבים מציינים במפורש כי מדובר בפרסומים שעשה המשיב הפורמלי 3 (מר אורן פרסיקו) באתר המכונה "העין השביעית". כך הפרסום הראשון (סעיף 14 בכתב התביעה המתוקן) וכך הפרסום השני (סעיף 35 בכתב התביעה המתוקן). פרסומים אלו מבססים, אליבא המשיבים, עילת תביעה כלפי כלל המשיבים הפורמליים נוכח הקשר שיש להם לפרסומים ולאחר. מאידך, אין כל טענה בכתב התביעה המתוקן שלפיה המבקש עצמו בכלל קשור למי מאותם שני פרסומים.



## בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' דרוקר ואח'

10. למעשה, מכתב התביעה המתוקן מתברר שהתביעה כלפי המבקש איננה מתבססת על אותם שני פרסומים, מיום 23.4.19 ומיום 24.4.19, אלו למידע אשר מסר המבקש למשיבים הפורמליים.

אותו "פרסום" המהווה יסוד הכרחי בביסוס תביעה להוצאת לשון הרע הינו, לשיטת המשיבים, מידע שמסר המבקש למשיבים הפורמליים. בהיעדר טענה שלפיה המבקש עצמו בצע את הפרסומים באתר, טוענים המשיבים כי המבקש מסר למשיבים הפורמליים מידע, שעליו הם הם ביססו את הפרסומים.

במילים אחרות, אותו "פרסום" שעשה המבקש ועליו מתבססת תביעה זו נגדו, הינו בחילופי דברים שבינו לבין המשיבים הפורמליים. כך בדיוק נטען (סעיף 46 בכתב התביעה המתוקן): **"עולה בבירור מהדברים הנ"ל, כי דרוקר סיפק לנתבעים 2 – 4 את המידע שאותו חיסה והסתיר בכתב ההגנה שהגיש, וכך פעל, באמצעותם, לשחרר מידע שבכוונה לא פורט בכתב ההגנה ושממילא איננו רלוונטי להגנתו באותה תביעה ולמהות התביעה כלפיו. התובע נדהם מכך שהנתבעים 2 – 4 משמשים כלי שרת בידי של דרוקר, והלכה למעשה הוא הבין כי דרוקר הזין את הנתבעים 2 – 4 במידע שבכוונה לא גולה בכתב הגנתו. דבר זה בדיוק עשה דרוקר גם ככל הנוגע לכתבה הראשונה."**

על טענה זו חוזרים המשיבים בטעניפים נוספים (סעיפים 66 ו-67 בכתב התביעה המתוקן).

11. כאמור, בכדי שכתב תביעה יבסס "עילה" נגד נתבע, שומה על התובע לפרוש מסכת עובדתית כזו אשר ככל שתוכח, תביא למתן הסעד הנתבע. כך בכלל, כך גם בתביעות המתבססות על טענה להוצאת לשון הרע.

כאשר מדובר בהוצאת דיבה, המילים (או המעשה, לפי העניין) מהוות את הבסיס העיקרי להקמת העילה, ובלעדיהן אין. על כן, כבר נקבע, כי התובע על פי החוק אינו יכול להסתפק בטענה שהנתבע הוציא דיבתו, ועליו לציין בכתב תביעתו את "פירוט המילים, בכתב או בע"פ, בהן השתמש התובע" ואשר מולידות לטענתו את עילת התביעה. (רע"א 2291/12 מרדכי הלפרין נ' חיים איצקוביץ [פורסם בנבו] 25.6.12)

אם טוענים המשיבים לפרסום שעשה המבקש ומהווה "לשון הרע" כלפי סוריאנו, לא די להם לטעון בלשון כוללנית כי סיפק מידע למשיבים הפורמליים, אלא עליהם להביא פירוט העובדות המבססות טענה זו. פירוט אותו "קשר" לו טוענים המשיבים. פירוט אותם "דברים" שאמר או כתב המבקש למשיבים הפורמליים. ודבר מאילו אין בכתב התביעה המתוקן. המשיבים אינם טוענים אפילו לשיחה שהתקיימה בין המבקש לבין מי מהמשיבים הפורמליים, ולא כל שכן לצורה אחרת של תקשורת ביניהם. כל שטוענים המשיבים בהקשרו של המבקש, הוא כי זה "מסר מידע" למשיבים, בלי שום ניסיון להביא פרטים או עובדות בהקשרה של טענה זו.

כך, למשל, טוענים המשיבים כי בפרסום הראשון יוחסה לסוריאנו פנייה "על רקע עסקאות נשק" (סעיף 16 בכתב התביעה המתוקן) וזו מהווה הוצאת לשון הרע שכן טענה זו איננה מופיעה בכתב ההגנה של המבקש. המשיבים אינם טוענים שהמבקש "מסר" מידע שכזה למי מהמשיבים הפורמליים.





## בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' דרוקר ואח'

- וכך גם טוענים המשיבים כי בפרסום השני יוחסה לסוריאנו פעילות המכונה "האקינג בשירות אוליגרכים" (סעיף 38 בכתב התביעה המתוקן) ואף שני שמות בעלי הון המוזכרים כלקוחות סוריאנו (סעיף 44 בכתב ההגנה המתוקן). ושוב, המשיבים אינם טוענים שאלו אמירות בפרסום שעשה המבקש באוזני המשיבים הפורמליים או בכלל.
- הפוך והפוך בכתב התביעה המתוקן, על 143 סעיפיו, ולא תמצא מהו אותו "פרסום" שעשה המבקש, ואשר אם יוכח שאכן עשה – תתקבל התביעה נגדו.
12. זאת ועוד, אפילו בהתעלם מהיעדרה של תשתית עובדתית לביסוס הטענה לכוזב "פרסום" שעשה המבקש, הרי אין כל עתירה לסעד בגין פרסום שכזה.
- עתירת סוריאנו לסעד ולפיצוי, מתבססת אך ורק על אותם פרסומים שעשו המשיבים הפורמליים. כך, למשל, בסעיף 137 בכתב התביעה המתוקן, מדגיש סוריאנו את זכותו לפיצוי "בגין כל אחת משתי הכתבות מושא כתב תביעה זה".
- אותן כתבות שפורסמו, הן הן שהיו לצנינים בעיני סוריאנו והן הן העילה עליה מתבססת התביעה. לא "פרסום" שעשה המבקש באזני מי מהמשיבים הפורמליים. בגין כזה "פרסום" לא עותר סוריאנו לפיצוי או לכל סעד אחר.
13. למעלה מכך, ככל שניתן להבין מניסוח כתב התביעה, לא טוענים המשיבים לקשר ישיר שהתקיים בין המבקש לבין מי מהמשיבים הפורמליים בקשר עם העניינים נשוא התביעה, אלא רק להעברת נוסח של כתב ההגנה שהגיש המבקש בגין התביעה הקודמת. כך נטען (סעיף 41 בכתב התביעה המתוקן):
- התובע הבהיר לנתבעים 2 – 4, כי דרוקר מסר להם העתק אחר של כתב ההגנה, אך אפילו בכתב ההגנה שמופיע באתר לעין כל, אין זכר למילים האלה.**
- דא עקא, שאפילו על פעולה זו שמים המשיבים יתבססו, אפילו זו זו הפעולה אשר לשיטתם מבטאת "פרסום" של לשון הרע, אין הדבר יכול לבסס עילת תביעה כלפי המבקש.
- אין פעולה שכזו יכולה לבסס טענה להוצאת לשון הרע בלי קשר להיותה מובאת בלי כל ניסיון למסור פרטים אודותיה, אלא נוכח הפרשנות המרחיבה להגנה המוחלטת הניתנת בסעיף 13 (5) שבחוק. הגנה זו הרי הורחבה כך שתחול גם על כל "צעד הננקט בקשר עם ההליך בכל שלב משלביו השונים" (רע"א 43/11 ע"ד רועי הרם נ' יצחק זקס [פורסם בנבו] 28.8.11, פסקה 5). לפיכך, אפילו נערך מטעמו של המבקש כתב הגנה, אשר בהמשך תוקן בהשמטת מספר פרטים, כאשר נוסח כתב ההגנה הגיע לידיעת המשיבים הפורמליים טרם תוקן, עדיין אותו נוסח הרי מהווה צעד שננקט בקשר עם ההליך. ופרסומו אם כן, אפילו היה נטען שנעשה על ידי המבקש, חוסה בהגנת סעיף 13 (5) לחוק.
14. וכך ניתן לסכם:
- א. חלקו של המבקש בתביעה זו, לפי הטענות בכתב התביעה המתוקן, מצומצם. מכלל הפרסומים והטענות שמביאים המשיבים בכתב התביעה המתוקן, אלו הנוגעות למבקש עוסקות רק בסוריאנו (המשיב 1) ורק בשנים מהפרסומים – הפרסום הראשון והפרסום השני.



## בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' דרוקר ואח'

- ב. ביחס לשני פרסומים אלו, אין כל טענה שלפיה בוצע הפרסום על ידי המבקש. המשיבים מדגישים כי מדובר בפרסומים באתר, שעשו המשיבים הפורמליים לבדם. אותו "פרסום" אשר עשה המבקש לפי הטענות בכתב התביעה המתוקן, מתייחס לקשר שבין המבקש לבין המשיבים הפורמליים. לטענת המשיבים, היה זה המבקש אשר סיפק למשיבים הפורמליים את המידע, שעליו ביססו הם את הכתבות באתר. את הפרסום הראשון והפרסום השני.
- ג. מצב זה מציב בפני המשיבים קושי משולש.
- ראשית, אין בכתב התביעה המתוקן כל ניסיון להציג תשתית עובדתית לזוה קשר נטען בין המבקש לבין מי מהמשיבים הפורמליים. כל שיש בכתב התביעה המתוקן, באותם סעיפים ספורים בהם בכלל מוזכר המבקש, הינן טענות כוללניות למידע שהעביר למשיבים הפורמליים. תשתית עובדתית אשר ככל שתוכח תזכה את התובע בסעד הינה תנאי הכרחי לקיומה של עילת תביעה, ובהיעדרה – אין עילת תביעה.
- שנית, אין בכתב התביעה המתוקן כל טענה שלפיה אותו "פרסום" שעשה המבקש לפי הנטען, אותו קשר שבינו לבין מי מהמשיבים הפורמליים הכולל העברת מידע, מבסס עתירה לסעד כלשהו. העתירה לסעדים מתבססת אך ורק על אותן כתבות באתר ולא על חילופי דברים שבין המבקש למי מהמשיבים הפורמליים. משמע, אפילו יוכח שהועבר מידע מהמבקש למשיבים הפורמליים, לא יפסק לסוריאנו סעד בגין עובדת זו שכן אין הוא עותר כלל לסעד בגין עובדה זו.
- ושלישית, אפילו יוכח שהיה כזה "פרסום" במידע שמסר המבקש, ואפילו הייתה עתירה לפיצוי בגין אותו "פרסום", דינה של התביעה כלפי המבקש להידחות. כך, כאשר אותו "פרסום" עליו רומזים המשיבים בא לכדי ביטוי בפעולה אחת ויחידה – מסירת עותק מנוסח של כתב ההגנה, אשר היה שונה במקצת מזה שהומצא להם. מסירתו של נוסח כתב הגנה מפני תביעה הינה צעד שנוקט "בקשר עם התליך" וחוסה בהגנה מוחלטת לפי סעיף 13 (5) בחוק.
- ובמצב זה, אפילו יוכחו כל אותן עובדות שנטענו בכתב התביעה המתוקן, הרי שהתביעה כלפי המבקש תידחה, ומשמע – אין למשיבים עילת תביעה כלפי המבקש.
15. אשר על כן, אני מקבל את הבקשה, קובע כי כתב התביעה המתוקן איננו מגלה עילת תביעה כלפי המבקש, ולפיכך דינה של התביעה המתייחסת למבקש – להימחק.
- אף שמאז הגשת התביעה חלפה תקופה לא מבוטלת, ואף שהקשיים הניצבים בפני המשיבים הוצגו להם כבר במהלך ישיבת קדם המשפט והם ככל זאת לא מצאו לעתור לתיקון כתב התביעה המתוקן, מאחר וסילוקה של תביעה על הסף מהווה צעד קיצוני, הנקט רק בלית ברירה – תינתן למשיבים האפשרות לעתור לתיקון כתב התביעה כך שיגלה עילה כלפי המבקש.
16. ניתנת לפיכך למשיבים ארכה עד ליום 20.7.20 להגיש בקשה לתיקון כתב התביעה, כך שיגלה עילת תביעה כלפי המבקש.



**בית משפט השלום בתל אביב - יפו**

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' דרוקר ואח'

היה ותוגש בקשה לתיקון כתב התביעה כאמור, תתברר הבקשה לפי התקנות.  
היה ולא תוגש תביעה כאמור, תימחק התביעה כלפי המבקש, ותמשיך להתברר רק כלפי  
המשיבים המורמליים.

המשיב 1 יישא בהוצאות המבקש בגין בקשה זו בסך של 10,000 ₪.

ניתנה היום, י"ד תמוז תש"פ, 06 יולי 2020, בהעדר הצדדים.

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'רונן אילון'.

רונן אילון, שופט



## בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' דרוקר ואח'

מספר בקשה: 20

לפני כבוד השופט רונן אילן

המבקשים:

1. וולטר סוריאנו
2. עו"ד אילן בומבך

נגד

המשיבים:

1. רביב דרוקר
2. העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית
3. שוקי טאנסיג
4. אורן פרסיקו

### החלטה

1. בהחלטה מיום 6.7.20 נתקבלה בקשת הנתבע 1 לסילוק התביעה נגדו על הסף, וניתנה לתובעים ארכה להגשת בקשה לתיקון כתב התביעה, כך שיגלה עילת תביעה נגד הנתבע 1. בעקבות החלטה זו הגישו התובעים בקשה זו לתיקון כתב התביעה.
2. עיון בבקשה מלמד שזו, למעשה, נחלקת לשני חלקים. בחלקה הראשון, עתירה לתיקון כתב התביעה בטענה שהתיקון יבסס את אותה עילת תביעה שהוטחה בנתבע 1 בכתב התביעה המקורי. בחלקה השני, עתירה לתיקון כתב התביעה לשם הוספת עילת תביעה נוספת.
3. בכתב התביעה, הועלו כלפי הנתבע 1 טענות לעוולה של הוצאת לשון הרע בגין שני פרסומים המתייחסים לתובע 1, פרסומים שנעשו על ידי נתבעים 2 – 4 באתר המכונה "העין השביעית" ביום 23.4.19 וביום 24.4.19.
- נוכח החלק המיוחס לנתבע 1 במכלול האירועים והטענות בכתב התביעה, נקבע בהחלטה מיום 6.7.20 שדין התביעה כלפי הנתבע 1 סילוק על הסף בהיעדר עילה משלושה טעמים: היעדר כל ניסיון להציג תשתית עובדתית לכזה קשר נטען בין הנתבע 1 ליתר הנתבעים; היעדר טענה שלפיה אותו "פרסום" שעשה הנתבע 1 מבסס עתירה לסעד כלשהו; והיעדר בסיס לתביעה המתבססת על טענה לפרסום במסירת עותק מכתב הגנה.
4. עיון בבקשה זו לתיקון כתב התביעה, באותו חלק של הבקשה המבקש לבסס את העילה שנטענה כלפי התובע בכתב התביעה, מעלה קושי.
- א. בכל הנוגע לאותו "פרסום" שלפי הנתבע 1, מבקשים התובעים במסגרת התיקון לטעון שאין הם מייחסים לנתבע 1 ביצוע פרסום, אלא אחריות לאותו פרסום שבצעו נתבעים 2 – 4, ולפי סעיף 11 (א) בחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 ("החוק"). לו זה היה הליקוי היחיד שנמצא בכתב התביעה, ניתן היה לברר הבקשה לתיקון בהוספת טענה זו.



## בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' דרוקר ואח'

- ב. לגבי הטענה להעברת המידע עליו התבססו הפרסומים, מהנתבע 1 למי מיתר הנתבעים, הרי שזו טענה עובדתית מובהקת. ואם מבקשים לתקן כתב תביעה בטענה עובדתית, יש לתמוך בבקשה בתצהיר המתייחס לאותה טענה עובדתית. דא עקא, שבתצהיר התומך בבקשה, תצהיר התובע 1, אין לא מילה ולא חצי מילה המתייחסת לטענה עובדתית שכזו.
- גם בבקשה עצמה, בחלק העוסק בתיקון כתב התביעה (סעיפים 13 – 22), אין ולו ניסיון להציג תשתית עובדתית שכזו המבססת טענה למעשים המיוחסים לנתבע 1. כל שנטען בבקשה (וכאמור – בלי תמיכה בתצהיר המצורף לבקשה) היא אותה טענה כוללנית המייחסת לנתבע 1 "מסירת מידע כוזב" (סעיף 18 בבקשה). אין בבקשה כל ניסיון להביא מידע או פרטים על אותו קשר נטען שבמסגרתו מסר הנתבע 1 מידע בקשר עם הפרסומים. ולמותר מלציין כי טענה לקשרי עבר שבין הנתבע 1 לנתבעים 2 – 4 (עמוד 6 של הבקשה) איננה תחליף לטענה עובדתית הקשורה לפרסום נשוא התביעה.
- למעשה, כל שניתן להבין מהטענות בבקשה לתיקון כתב התביעה, הוא שהטענות עודן מתבססות על העברת עותק מכתב ההגנה בתביעה הקודמת לנתבעים 2 – 4, אך בלי ניסיון לטעון שהנתבע 1 הוא הוא שהעביר את כתב ההגנה.
- ג. זאת ועוד, לא ברור כיצד מבקשים התובעים לתקן את כתב התביעה נשים לב לאותו חלק בהחלטה מיום 6.7.20 המתייחס להגנה המוחלטת שנתונה בסעיף 13 (5) בחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965, לכל "פרסום על ידי בעל דין, בא כוחו של בעל דין או עד, שנעשה תוך כדי דיון כאמור".
- במסגרת ההחלטה נקבע שמסירת עותק מכתב הגנה הינו פרסום שנעשה בקשר עם ההליך ולכן זוכה להגנה המוחלטת הקבועה בחוק.
- התובעים (כעולה מהטענות בעמוד 5 של הבקשה) ככל הנראה אינם מסכימים עם קביעה זו. לשיטתם, אותה הגנה איננה חלה על נסיבות המקרה דנא. לתובעים עומדת הזכות המלאה להשיג על פן זה של ההחלטה, אך לכך אין דבר עם תיקון כתב התביעה.
- כל עוד נמצא שהטענה היחידה המיוחסת לנתבע 1 בקשר עם הפרסומים נשוא התביעה הינה מסירת עותק מנוסח כתב הגנה, הרי שחלה אותה הגנה מוחלטת הקבועה בחוק.
- ד. אם כך, הבקשה לתיקון כתב התביעה, לו התקבלה, הייתה מתקנת את אותו פגם שנמצא בפרסום המיוחס לנתבע 1 – נוכח ההבהרה שהתביעה נגדו מתבססת על סעיף 11 (א) בחוק.
- ומאידך, הבקשה לתיקון כתב התביעה איננה מתמודדת עם היעדר תשתית עובדתית למעשה המיוחס לנתבע 1 (הן בהיעדר תצהיר והן בהיעדר פירוט); ואיננה מתמודדת עם הוראות החוק המקנות הגנה מוחלטת על פרסום תוך כדי הליך, כאשר כל שנטען הוא למסירת עותק מנוסח של כתב הגנה בתביעה אחרת.
- ואם לא תביא הבקשה, אפילו התקבלה, לריפוי הפגמים שנמצאו בכתב התביעה המקורי – אין בה טעם והיא נדחית בלי צורך בתגובה.



## בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-05-32058 סוריאנו נ' דרוקר ואח'

5. אשר לאותו חלק בבקשה המיועד להעלות עילת תביעה נוספת. בהתאם לתקנה 92 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, בסמכות בית המשפט להתיר תיקון כתבי טענות "בכל עת", דהיינו בכל שלב של הדיון. וכידוע, בבקשות לתיקון כתבי טענות נוקט בית המשפט בגישה ליברלית, שכן בדרך כלל מיועד התיקון לאפשר גיבוש השאלות האמיתיות השנויות במחלוקת בין בעלי הדין ובכך לייעל את ההליך המשפטי. עם זאת, "בית המשפט ייטה שלא להתיר תיקון כתב טענות אם מטרת התיקון היא הוספת עילה חדשה, אשר הראיות להוכחתה שונות מן הראיות הדרושות להוכחת העילה המקורית. נטייה זו מתחזקת ככל שהתביעה נמצאת בשלבים מתקדמים יותר של ההליך, וככל שהתרת התיקון תאריך ותסרב את הדיון" (רע"א 867/17 פנינת הצומת בע"מ נ' שלמה מכירת רכב (2000) בע"מ, [פורסם בנבו] 22.3.17, פסקה 12).
- וכך, לצד השאיפה לגיבוש כלל השאלות השנויות במחלוקת בין הצדדים, קיימים שיקולים נוספים כמו: תום לב ושיהוי בהגשת הבקשה; עיתוי הגשתה ביחס לשלב בו מצוי ההליך; התנהגותו של בעל הדין המבקש; השפעת התיקון על הגנתו של הצד שכנגד, ושיקול מערכת-ציבורי הנוגע למשאבי הזמן של מערכת השיפוט (רע"א 4699/18 פלוני ואח' נ' בית חולים העמק [פורסם בנבו] 15.8.18, פסקה 5).
- במוקד תביעה זו, גם לאחר ההחלטה ביחס לנתבע 1, עומדים פרסומים שעשו נתבעים 2 – 4 בהמשך לכתב ההגנה שהוגש בתביעה הקודמת. אותה עילה נוספת שמבוקש להוסיף כעת, מתייחסת לפרסום שנעשה במועד אחר, ביום 10.7.19, כאשר לפי הנתען היה הנתבע 1 אחראי לפרסום שעשה עיתונאי אחר ואף בו הוצאת לשון הרע. זו איפוא, עילת תביעה שאין לה דבר עם הטענות נשוא כתב התביעה בכלל והטענות כלפי נתבעים 2 – 4 בפרט.
- במצב זה, תיקון כתב התביעה על דרך של הוספת העילה החדשה יסיג את כל הבירור אחר, יחייב תיקון כתבי טענות והשלמת הליכים מקדמיים, יעכב את בירור התביעה, ויחייב את הנתבעים 2 – 4 להשקיע משאבים בעניין לא להם לחלוטין. ניתן היה לשקול כזו בקשה לו הוגשה בתחילת ההתדיינות. אין מקום לכזה תיקון שיסרב את ההליך בשים לב לזמן שחלף, לריבוי הבקשות, ולכך שהעילה החדשה כלל לא רלוונטית לנתבעים המקוריים. אם מבקשים התובעים לברר טענות אלו נשוא העילה הנוספת כלפי נתבע 1, יתכבדו ויעשו כן בהליך אחר.
6. ולפיכך, הבקשה לתיקון כתב התביעה בכל הנוגע לתיקון עילת התביעה המקורית כלפי נתבע 1 נדחית בלי צורך בתגובה, שכן אין בבקשה כדי לרפא את הפגמים שצוינו בהחלטה מיום 6.7.20.
- והבקשה לתיקון כתב התביעה בכל הנוגע להוספת עילת תביעה חדשה כלפי נתבע 1 נדחית בלי צורך בתגובה, שכן בנסיבות העניין אין הצדקה לתיקון על דרך זו של הוספת עילה. הן מכך והן מכך, הבקשה נדחית בלי צורך בתגובה. וכפועל יוצא מכך, בהתאם להחלטה מיום 6.7.20, התביעה כלפי נתבע 1 – נמחקת על הסף. התובע 1 יישא בהוצאות הנתבע 1 בגין הגשת התביעה בסך של 20,000 ₪.



## בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-05-32058 סוריאנו נ' דרוקר ואח'

- בירור התביעה ימשך ביחס לנתבעים 2 – 4.
- תצהירי התובעים יוגשו עד ליום 15.10.20.
- תצהירי הנתבעים 2 – 4 יוגשו עד ליום 1.12.20.
- קדם המשפט נדחה ליום 15.2.21, בשעה 09:00.
- ניתנה היום, כ"ח אב תש"פ, 18 אוגוסט 2020, בהעדר הצדדים.

רוני אילן, שופט